ПРОМІНЬ

50 ЛІТТЯ

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XVIII. ЛИСТОПАД, 1977 Ч. 11
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 11 NOVEMBER, 1977 VOL. XVIII
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

З. Орест — По-ювілейний відблиск ... 1
М. Руденко і О. Бердник — Відкритий лист ... 2
І. Середюк — Посестри ... 3
О. Підгородецький — Корміть мене не тільки їжею ... 4
О. Л. — Концерт молодих бандуристів ... 6
Приятелька — Уляна Головач-Аміот ... 6
Величавий успіх ювілейного з'їзду ... 7
Н. Кібець — Пам'ять незабутня ... 11
Відбувся 12 Конгрес Українців Канади ... 12
Відділ для дітей ... 13
Maria Ochrymovych — Maria Styranka ... 14
Christopher Young — Three Books by William Kurelek ... 15
Спадщина кожного з нас ... 16
Музейні вісті ... 18
Квіти незабутнім ... 20
Чи ви вперше вносите ... 21
Громадська і родинна хроніка ... 22
Річні звіти відділів ... 24
Довкола дому ... 32
Українська вишивка ... 32

УЧИТЕЛІ і ВИХОВНИКИ!

Чи Ви вже познайомлені з цими посібниками для навчання української мови? Коли ні, то зробіть це негайно. Учителі рідних шкіл, які почали навчати школярів мови з цього підручника є дуже вдоволені вислідом.

НА ОБКЛАДИНЦІ — Мистецький рисунок Марії Прокопів, Едмонтон.

Підручники опрацювала досвідчена учителька державної і рідної школи. Методично він найбільше сьогодні відповідає тим школярам, які приходять до школи зі слабим знанням української мови.

Перша частина — „Осінь". Крім лекцій в ній є порадник учителям в обидвох мовах — українській і англійській, як проводити лекції. Друга частина „Зима" продовження першої є в продажі. Ціна по $2.00 за примірник.

Третя частина „Весна і літо" разом — продовження другої, яка дає початковий курс розмовний. Цей посібник майже подвійного числа сторінок — 75 ст. друку, інструкції для учителів і словник нових слів — ціна $2.50. Можна замовити всі три разом, або поодиноко.

Замовлення разом з грішми посилайте на адресу:

UKRAINIAN EDUCATIONAL COUNCIL OF CANADA
9 St. Johns Ave.
Winnipeg, Manitoba

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ПРОМІНЬ

VOL. XVIII ЛИСТОПАД, 1977 ЧИСЛО 11

ПО-ЮВІЛЕЙНИЙ ВІДБЛИСК

Ось і пройшло наше велике свято — 50-літний Ювілей наших буднів. Здається, що такий довгий час нашого організаційного руху, показався для нас практичною школою життя, не тільки для одиниць, але і для цілого нашого середовища. Цей 50-літний Ювілей СУС, був рівночасно весільним вінком нашого поєднання давних наших мрій із сповненою дійсністю життєвих обставин, в яких ми сьогодні находимось. Отож в наше 50-ліття ми врешті почали, ще за свіжих обставин, серйозно думати і за нашу консервацію пройшлих років. Ми піднесли свою власну установу — Український Музей до висот в поняттю світового визнання, де наші представники беруть участь у світових конференціях музейних справ, а Американська Асоціяція Музеїв нагороджує наших піонерок Головного Музею в Саскатуні почесними грамотами за віддану працю в культивуванні та в збереженні нашого українського побуту.

Мабуть подія під час ювілейного бенкету Союзу Українок, під час вручення грамот, заскочила нас усіх великою несподіванкою. Для багатьох з нас, членів складових організацій СУС, ще донедавна Музей був під враженням — маловідомим життєвим явищем наших українських організованих сил. По цій події Музей став для нас всіх більш зрозумілою концепцією наших завдань. Життєві потреби в плянуванні організаційного життя вимагали від Союзу Українок дальшої розбудови. Ми набули будинок, який вже від перших кроків потребує більшої розбудови. Сьогодні жіноча організація Союзу Українок має вже до своєї диспозиції поверх пів мільйона вартости будівлю. Можливо для багатьох така сума в долярах є радісним явищем наших надбань, але вона може також бути і застрашаючою, де в плянах розбудови дальших стадій проєкту музейного будинку вартість осягне майже мільйон долярів. Порівнюючи сьогоднішний інфляційний час життя, де пересічна хата чи мешканевий дім сягає вартістю від вісімдесять до сто двадцять тисяч, то можемо спокійно сказати, що заплянований проєкт Союзу Українок Канади відносно музейного будинку, являється для нашого загального православного середовища лише мінімально-пересічним проєктом, який мусить бути здійснений. Під час Ювілейного З'їзду, на музейній сесії, ми започаткували „ПРОЄКТ 150,000.00 долярів" на будову будинку, який напевно буде збудований нашими власними силами. Ми також ніколи не відкидали і не будемо ігнорувати державної помочі, яку дає канадський уряд для нас. Ми свідомі цього, що як канадські горожани, ми також платимо свої податки, з яких певна сума призначена на загальні цілі культурних плекань і було б цілком нефортунно не принимати таких цінних дарунків. Ми також є свідомі і наших завдань, що сила в нас самих.

Попередня дотація федерального уряду в сумі двісті тисяч долярів, поставила нас фінансово в кращі умови. Були також побоювання та дорікання деяких одиниць, що ми запродали себе за доляри, запропастили наш Музей, що Музей не наш і т.п. Були такі підшепти одиниць ще й на Ювілейному З'їзді. Доводилось давати всякі вияснення, щоби розвіяти лихі думки песимістичного нахилу тим всім, що могли б прийняти це за правду!

Наша постанова самостійности власних сил є і буде нашим дальшим моттом ідеального життя, про те ми віримо у добру волю державних властей Канади. Нам всім відомо, що й провінційний уряд Саскачевану не хоче бути позаду і добрі наміри цієї провінції в формі фінансової дотації на наш Музей є в стадії обговорень. Не будемо вичисляти праці Головного Музею і його філій на протязі минулих двох років. Вистачить заглянути в звіт активностей, де кожний учасник з'їзду отримав цей звіт надрукованим. З цього звіту можна винести ряд позитивів, які в порівнянні з іншими складовими організаціями ставлять Музей зі своєю діяльністю на провідне місце. З нашим 50-літним Ювілеєм хочеться лише побажати всім нашим складовим організаціям СУС ще кращих успіхів і всім тим, які стали в ряди нашого членства скажемо словами „НА МНОГІЇ ЛІТА, УКРАЇНСЬКА САМОСТІЙНИЦЬКА РОДИНО!"

З. Орест

М. РУДЕНКО І О. БЕРДНИК: „МАЙБУТНЄ СТАЛО СТРАХІТЛИВИМ ПРИВИДОМ ДЛЯ ОРГАНІВ БЕЗПЕКИ"

Відкритий лист до Міжнародного ПЕН Клюбу

Гельсінкі (УІС „Смолоскип"). Сюди дістався Відкритий Лист членів київської Української Громадської Групи Сприяння Виконанню Гельсінських Угод до Міжнародного ПЕН-Клюбу, який написали Микола Руденко і Олесь Бердник 5 січня 1977 року, рівно один місяць перед арештом М. Руденка і О. Тихого. Нижче подаємо текст листа з незначним скороченням:

Міжнародному ПЕНКлубу, Нью Йорк

Відкритий лист

Дорогі друзі Письменники! Не хотілося б турбувати Вас справами далеких колег, проте наші сьогоднішні клопоти можуть стати **завтра** Вашими клопотами, якщо світова літературна громадськість не проявить могутньої солідарності.

Ви вже. напевне, чули про довголітні репресії щодо відомих публіцистів та літераторів І. Світличного, В. Мороза, Є. Сверстюка, В. Стуса, В. Чорновола, С. Караванського та багатьох інших українців або представників інших соціалістичних республік.

Тепер у діяльності органів держ. безпеки настав новий якісний період: вони особливу увагу приділяють боротьбі супроти футурології, фантастики, проти творів, що формують свідомість грядущого, спонукують до еволюційних чи революційних змін. Так. наприклад, всі книги Олеся Бердника (біля 30 назв) за спеціяльним „циркуляром" (цілком таємно) вилучено з усіх бібліотек і спалено (чим не гітлерівські шабаші в 33 році?). Його самого п'ять років тому виключено з Спілки Письменників і поставлено в жорстокі, жебрацькі умови існування.

Те ж саме вчинили з поетом і футурологом Миколою Руденком. Багато літ він тривожив керівні органи України і СРСР, пропонуючи їм розглянути і прийняти до уваги ряд науково обгрунтованих футурологічних передбачень в сфері економіки, соціології тощо. Критика не забарилася (проте не літературна). Його виключено з Партії, з Спілки Письменників і піддано всебічному терору.

У обох нас проводилися неодноразово обшуки співробітниками КДБ у О. Бердника тричі, у М. Руденка — двічі. Майже весь літературний архів пограбовано: забрано десять записників із задумами нових творів, незакінчені повісті та романи (футурологічні-, десятки тисяч рядків поезій, котрі неможливо відновити (у М. Руденка) а також філософську працю „Гносис і сучасність". Вилучено праці „Свята Україна", „Альтернативна Еволюція" та багато інших у О. Бердника.

Неможливо творчо працювати, кожного дня (а точніше — ночі) сподіваючись брутальних жорстоких гостей. Вам, друзі-письменники, напевно й не снилася така ситуація, коли в соціалістичній країні неуки-жандарми риються брудними лапами в рукописах фантастів та поетів, коли на їхні мрії про Світ Єдності, Людяності та Братерства падають зловісні тіні безжального сучасного.

Не вважайте ці факти випадком. Справа з фантастикою та футурологією вельми сумна у всій нашій багатонаціональній країні. Так, одразу після смерті знаменитого російського фантастика І. Єфремова гості з КДБ побували у його вдови, вчинили жорстокий обшук, позабирали багато цінних рукописів... Під забороною і багато творів відомих фантастів братів Стругацьких. Ледве животіє видання зарубіжної фантастики. Майбутнє стало страхітливим привидом для органів безпеки — в ньому відчувають погрозу своєму всебічному пануванню.

І це так! Неможливо довго тримати вогонь думки та серця в паперових лабіринтах заборон і переслідувань. Стіни в'язниць і навіть смерть не зупинять політ полум'яної мислі. Брати-письменники! Підніміть голос протесту супроти середньовічних переслідувань літераторів. Космічна Ера вимагає вільних контактів, вільних думок, всеоб'єднання зусиль творців для побудови загальнолюдського Світу Радості й Любові!

Ми чекаємо Вашого слова на захист. Ситуація грізна!

Микола Руденка **Олесь Бердник**

5 січня 1977 року, м. Київ, Україна.

ПОСЕСТРИ

Надзвичайно цікаву сторінку в біографії Ольги Кобилянської становить її дружба й творчі взаємини з першою на Буковині жінкою-художницею, ровесницею й посестрою Августою Кохановською, до речі, й першою ілюстраторкою творів видатної письменниці. Їхня дружба, творчі взаємини і спільні погляди на роль та завдання мистця в суспільному житті, художньо-естетичне ставлення до дійсності — блискучий приклад єднання пера й пензля у спільній справі боротьби за соціяльне й національне визволення свого народу.

Посестри — так називали Ольгу й Августу їх батьки — народилися в Гура-Гуморі мальовничого Кімполунзького повіту на Південній Буковині. Якщо перша плекала мрію стати письменницею, то її ровесниця — художницею. Цілковите німецьке оточення ізольовувало від найменших проявів української літературної та культурної самобутності. „Про читання українських книжок не було мови, — писала згодом О. Кобилянська в автобіографії, — а крізь павутиння онімечення зачувала про різні рухи в суспільстві. Я не знала ще тоді, що треба звертатись за сюжетами до живого життя, я була несвідомим, молодим, диким романтиком". За словами письменниці, її мистецький хист виховували Т. Шевченко, Марко Вовчок, Леся Українн, І. Франко, О. Маковей.

У подруг було навдивовижу багато спільного: жадоба знань, любов до незайманої природи Карпат та їх мешканців — гуцулів, протест проти гнобителів, волелюбства. Перші кроки дитячої романтики під вагою спостережень соціяльної несправедливості й національного гніту поступаються місцем осмисленню трудових буднів простого люду, а мрії — свідомій боротьбі. В той час, як А. Кохановська в стінах Віденської академії мистецтв (1895—1899' нехтує програмними вимогами сентиментально-романтичного академізму, О. Кобилянська стає на твердий ґрунт реалізму в літературі. Тоді саме Осип Маковей стає для неї духовним батьком, і письменниця з вдячністю підкреслює: „Ви були перші, що писали про мене і витягли мене перед публіку... Я дуже горда на те, що не продалася жодному цісарсько-королівському фондові і не запродамся". Під впливом Івана Франка, Лесі Українки, Осипа Маковея, Ольга Кобилянська формує свої ідейно-естетичні принципи художньої практики, орієнтуючись на кращих

Ольга Кобилянська

представників класичної української літератури.

Наприкінці 90-х років О. Кобилянська вже утвердилася в українській літературі як майстер реалістичних і художньо довершених оповідань та новель, що знаходять широкого читача не тільки на Україні, але й у Росії, Німеччині, Чехії, Болгарії. Саме на цей час припадає розквіт творчої дружби письменниці з Августою Кохановською. Та проймається художньо-естетичними ідеалами своєї подруги, чи не найпершою читає її оповідання і новелі в рукописах, впізнаючи рідні місця, природу Карпат, у героях впізнає гуцулів, з якими вона особисто зналася, творчо осмислює їх життя, побут, самобутню культуру. А. Кохановська під впливом письменниці переосмислює колишні дитячі зарисовки, надаючи їм соціяльного звучання. Вона ж стає першою ілюстраторкою збірки оповідань своєї великої замлячки.

Коли Августа була ще студенткою Віденської академії мистецтв, письменниця ввела її в коло своїх ідейних друзів й однодумців, зокрема познайомила з Іваном Франком та Осипом Маковеєм.

1899 року Кохановська остаточно завершує роботу над ілюстраціями до оповідань „Некультурна" і „Природа" Кобилянської.

Головним героєм оповідання „Некультурна", як і в „Природі", виступає народ в особі Параски, яка є втіленням сили, людської гідності, сміливості. Образ Параски мисткині виписували з натури, він їм був відомий ще з Кімполунга.

Олександер Підгородецький

КОРМІТЬ МЕНЕ НЕ ТІЛЬКИ ЇЖЕЮ

(До проблем наших родин)

Якось так принялося у нас, що на сторінках газети можна поміщувати всякого роду політично-партійні дискусійні розтрясування, часто в дуже напушеному тоні. Деколи аж майже плакати хочеться, що так марнується дорога енергія, час і папір, часто всупереч реальним потребам, проти суспільної доцільности. У цей же час на справи направду потрібні часто зовсім не має місця.

До таких тем належать справи родинні, справи духової побудови молоді, як також дітей. Батьки дуже часто не в силі зрозуміти сучасних проблем і тих духовних течій, серед яких живе наше молоде покоління тут на еміґрації. На жаль, ніхто не старається допомагати батькам у їх трудній, виховній праці. У висліді ми маємо прикру дисгармонію, цебто т. зв. „дженерейшин ґеп". Батьки закидають дітям деморалізуючий вплив вулиці. Діти бороняться, закидаючи своїм батькам незнання, темноту і перестарілість їхніх життєвих засад.

Говорити про ці справи не цурається ані американська, ані канадійська преса. Великий торонтонський щоденник „Стар" присвячує тим справам в кожному числі газети відповідне місце. І так в числі з датою 5 лютого ц.р. є там невеличка стаття у відділі „Для родин" під заголовком: Дитина просить своїх батьків..." Ось що там пишеться:

„Дайте мені щось більше як саму їжу. Дайте мені тепло і впевненість вашої любови. Дайте мені нагоду не тільки приглядатися, почувати, та прислухуватися, чи навіть посмакувати. Позвольте мені деколи також дещо зіпсувати чи зламати.

„Учіть мене самостійно діяти. Дивіться як я бавлюся, щоб ви могли спостерігати, як я намагаюся розв'язувати мої проблеми.

„Коли ви приказуєте мені щось зробити, завжди поясніть мені, чому я маю це зробити.

„Не старайтеся ділитися зі мною своїм страхом. У мене є доволі власної тривоги, і я не потребую вашої.

„Допоможіть мені знайти мою внутрішню рівновагу так, щоб я не діяв у стані гніву, чи злости. Але не старайтеся робити цього так, щоб я боявся показувати свій гнів чи свою злість, бо я повинен уміти будити в собі сильні почування там, де це повинно мати місце.

„Навчіть мене терпеливо переносити біль, як також вміння здержувати в собі бажання того чогось, для чого я ще не є достатньо приготований, головно в площині почувань.

„Дайте мені в хаті малесенький куток, де все було би тільки моє. Бо мені часом так дуже потрібна хвилина ніким не порушеної самоти.

„Присвятіть мені частину своєї сердечної уваги. Мені потрібно кожного дня відчути хоча б одну коротеньку хвилину, що ви думаєте тільки про мене і мене направду любите.

„Дозвольте мені ставити вам питання, які з'являться в моїй голові. Коли ви чогось не знаєте, скажіть мені це отверто. Це так добре допомагає моїй свідомости, коли я чую від когось, що хтось чогось не знає. Я напевно буду старатися цю відповідь для вас знайти.

„Майте для мене трохи терпеливости, коли я чогось спочатку не роблю так, як треба. Не забувайте, що мені треба вивчити так багато речей і майже кожна з них вимагає деякої вправи.

„Дозвольте мені понести консеквенції моїх вчинків. Я потребую в рівній мірі покарання як і нагороди. Та коли ви караєте мене, вважайте, щоб кара не була більша як провина.

„Одначе понад це все дайте мені свою любов і то без якихнебудь застережень. Бо тільки тоді я буду спосібний передати всю свою любов моїм дітям, а мої діти зможуть передати ту любов їхнім дітям".

**
*

Ми, на жаль, не привикли на ці всі справи звертати належну увагу. Ми завжди вважали, що дитина потребує головно фізичного здоров'я, та ще трохи науки, щоб могти собі якось давати в світі раду.

Ми чогось постійно переочували той факт, що духовість дитини будується в стінах батьківського дому, де її свідомість насичується почуттям батьківської і материнської любови. На жаль, у наших родинах звичайно дітям тієї любови якнайменше показувалося, — можливо, що це діялося тому, що тієї любови часто і для себе самих бракувало.

У висліді дитина часто виростала у світі душевної пустки, з ненагрітим любов'ю серцем, з неактивними, в'ялими почуваннями, не рідко з

передчасно розвинутим песимізмом, з матеріялістично побудованим світоглядом, де єдиною вартістю є виключно гроші.

Очевидно, там в краю, де ми жили великими національними гуртами, там елемент любови так в родині, як і поза нею, так до свого народу, як і до своєї людини, заступала політична детермінація, яка нас всіх об'єднувала якоюсь присудженістю долі.

На еміґрації цей чинник перестав діяти, і вся свідомість нашої людини без тих пов'язань почала розсипатися. Тут кожен на свій спосіб почав шукати власної рецепти, як йому жити, щоб встоятися серед нових, трудних суспільно-політичних обставин.

Добре було б, на мою думку, щоб редакції наших газет присвятили цій справі належну увагу, та відкрили постійний куток родинних справ. Нехай би одні писали про свої проблеми, а інші щоб їм відповідали. Нехай почнеться відверта, щира дискусія між молодшими і старшими.

Може це виведе нас врешті з нашого родинного імпасу, та зорганізує відповідно наше думання в тих справах.

Може ми врешті усвідомимо собі, що нашу еміґраційну політику треба починати з родинного гнізда.

(„Українське Життя")

Концерт молодих бандуристів

Ось і „Київ". Це ОДУМ-івська оселя в Кетскільських горах. Сьогодні тут має відбутись концерт молодих бандуристів, що на цій оселі протягом двох тижнів пройшли курс гри на бандурі під керівництвом Петра Китастого. Такі курси під протекторатом Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка цього року відбулись в Торонто, Ст. Кетеринс в Канаді та в Боффало і на оселі „Київ" — в Америці.

Концерт на оселі „Київ" почався в 3-тій год. по полудні. Молоді бандуристи хлопці та дівчата у вишиваних сорочках мальовничо розташувались на деревляному подіумі-підвищенні на невеличкій площі попід густолистими деревами. Без найменшого руху і шелесту чекали бандуристи на знак дириґента. Дириґував Григорій Трохимових Китастий.

І ось — легко, звично піднялась рука і — задзвеніли перші струни. Вирвалась в простір, високо вдарила під хмари, обізвалась в серцях слухачів перша пісня. Чисто, дзвінко, молодечо залунала „Повстанська пісня". За нею друга... третя...

А в програмі було: „Повстанська пісня", в'язанка історичних пісень, де сольо співав П. Писаренко, „Ой з-за гори кам'яної" в опрац. М. Леонтовича, „Гомін степів" Гр. Китастого — виконали Наталя Кохно і Оля Куриляк, „Нагадай бандуро співами" Гр. Китастого проспівала Н. Кальниченко під акомпаніямент на бандурі самого композитора і „Стукалка" — народній танок. На закінчення першої частини дівчата протанцювали танок, який уклав і навчив дівчат танцювати Юрій Роточко. Танок оригінально і дуже гарно скомпонований і виконаний почався мелодійно спокійними рухами-кроками, в стриманому темпі, розгортався поволі в усе швидшому темпі аж поки не закінчився вихрастою радістю. Дівчата виконали його дуже гарно — витримано спокійно першу частину і з повною експресією в закінченні. Грали їм до танку двоє хлопців на бандурах.

Другу частину концерту почав, як сказав заповідач — наймолодший з роду Китастих — син Григорія Трохимовича — Андрій Китастий.

Заграв він думу „Про смерть Козака Бандуриста"... Мелодію до неї скомпонував сам Андрій Китастий. І композиція і виконання були на високому рівні. Слухаючи цю річ тяжко було повірити, що скомпонував і співав цю думу молодий юнак настільки він зрозумів її і відчув. Росте новий, молодий мистець... Слідуючими точками було: „Ой у полі Боришполі" О. Кошиця, „Дівчинонька по гриби ходила" і на кінець — „Взяв би я бандуру".

Понад всі сподівання концерт був дуже гарний, а це ж грали молоді дівчата і хлопці, які пройшли всього лише двохтижневий курс гри на бандурі.

Той хто нарікає на нашу молодь — або сліпий, або засліплений сам собою — не хоче взагалі нічого бачити.

Молодь наша талановита, працьовита і треба тільки поцікавитись нею, приглянутись, не ігнорувати. Як і серед батьків і серед всіх нас — дорослих є великий відсоток пасивних, безчинних в своїй громаді, так і серед молоді є байдужі, бездіяльні, але ж ми б мусіли поцікавятись докладніше справою молоді і ближче стояти до її активу, підтримувати їх.

Концерт був дійсно дуже гарний. І хай же цей гурток молодих бандуристів як і інші подібні гуртки — росте творчо і пробиває собі шлях на міжнародні сцени... **О. Л.**

УЛЯНА ГОЛОВАЧ-АМІОТ, В.А.

Українське громадянство в Монтреалі радіє ще одною будучою професійною силою, що збільшує і збагачує число видатних горожан нашого міста. Це є Уляна Головач-Аміот, яка в середу 8 червня 1977 р., в залі Вілфрид Пелетіє у приміщенні Плас дез Ар в Монтреалі одержала науковий ступень „Бачелор оф Артс", з такими відзначеннями: First Class Honours in History, University Scholar, а на продовження магістерських студій Уляна одержала стипендії Canada Council Award, (The Queen's Fellowship), McGill McConnell Memorial Fellowship.

Уляна є одна з невеликого числа українських студентів при університеті МкҐіл, яка студіювала історію як головний предмет, вибрала собі як головну тему — історію українців і шкільництво в провінції Саскачевані в роках 1905—1930. Це є надзвичайно похвальним, коли взяти під увагу, що Уляна є українка-канадійка третього покоління, яка любить і поважає свій народ настільки, що присвячує йому і його історії в Канаді всі свої університетські студії. Цього року в місяці вересні Уляна вернулася до МекҐіл де працює над магістерською тезою, а після того над докторатом на цю саму тему. Після закінчення докторату плянує стати професором історії в університеті.

Уляна народилася в Монтреалі 1955 р. Її батьки Стефанія Білоніжка та Володимир Головач також народилися в Монтреалі і тут виростали при Соборі Св. Софії, учащали до рідної школи, були членами СУМК та співали і співають далі в церковному і світському хорі. Мати, Стефанія вже понад 25 літ належить до Союзу Українок Канади ім. Доньки України, де свого часу була в управі на різних постах. Батько, Володимир є довголітним членом Товариства Українців Самостійників в Монтреалі, де був довголітним скарбником. Він також служив в управі Собору Св. Софії на різних позиціях і є членом Ордену Св. Андрея.

В елементарних та вищих школах Уляна була взірцевою ученицею. Вона завжди вигравала наукові стипендії та шкільні нагороди кожного року. Вона цікавилася і працювала на відповідних позиціях шкільного життя спеціяльно у вищій школі. В 1972 році вона була головною редакторкою шкільного річника „Да Рекорд" в Роземонт гай скул, співала в шкільних хорах і приграваля на піяно.

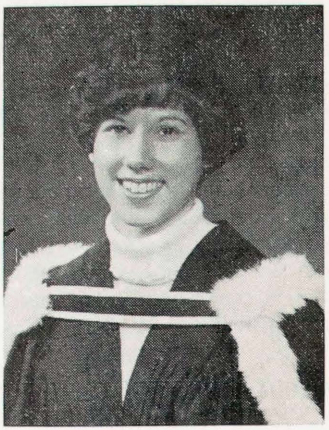

Уляна Головач-Аміот, В.А.

Крім того ціле своє молодече життя активна в своїй церковній громаді. Ходила до Рідної Школи при Соборі і навчалася української мови і українознавства вдома і при церкві та організації СУМК. Була членом і головою (1964-66) молодшого відділу СУМК, та членом і в управі старшого відділу від 1966. Була делеґаткою на різні з'їзди Східньої Канади і 1971-го року в Саскатуні. Співала в сумківському хорі, танцювала в сумківському ансамблі, була учителькою в недільній школі та виступала в різних драматичних виступах при Соборі. Одна з кращих декляматорів в громаді, виступала також часто з віршами та в деклямаціях на концертах, по радіо та на з'їздових концертах. В 1972 р. вигравала стипендію і трофей Українського Королівського Леґіону ім. Мазепи за провідництво, горожанство, першенство в навчанні і українознавстві. В 1976 одружилася з Павлом Аміота, який прекрасно володіє українською мовою і співає в церковнім хорі при Соборі. Як Уляна так і її муж є тримовні, бо знають добре українську, англійську і французьку мови. Цього року вона вступила в членство Союзу Українок Канади ім. Доньки України.

Ми бажаємо Уляні найкращих успіхів в осягнені наукових ступенів і віримо, що вона дальше буде першуном в науці і дальше приноситиме славу в першу чергу, сама собі, своїм батькам та рідним, а заразом цілій українській громаді в Монтреалі. Щасти їй Боже!

Приятелька

ВЕЛИЧАВИЙ УСПІХ ЮВІЛЕЙНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Привіт голови Союзу Анастасії Шемелюк

Після молитви і слова Блаж. Митрополита Андрея, слідувало офіційне відкриття ювілейної сесії Союзу Українок Канади. Це була справді зворушуюча хвилина, коли за плечима президіяльного стола, делеґатки з прапорами стояли на струнко під час святочного слова голови Союзу пані Анастасії Шемелюк. Це хвилина величнього моменту, до якого йшло так бага то днів, місяців і років підготовки, аж в незвичайну тишу зібрання поплили думки голови сповнені краси змісту:

"...Ми прокладали шлях для збереження і плекання української культури в Канаді. Ми впоювали духову єдність з нашим народом. Ми вщеплювали велику любов до України..."

Вітаю:

Їх Блаженство, Блаженнішого Митрополита АНДРЕЯ,

Високопреосвященних Владик,

Високопреподобне духовенство нашої рідної УГПЦК.,

Всіх багато заслужених провідниць,

Всіх достойних делеґаток,

Все членство Союзу Українок Канади.

Вітаю провід і членство всіх складових організацій СУС і всіх достойних гостей — особливо всю нашу надійну молодь!

Нинішне свято для нашої організації особливо знаменне. Ми відзначуємо півстоліття ре альности живої, постійної й ідейної праці.

Ввесь час ми стояли міцно на позиції самозбереження в цьому доброму прибраному краю. Стояли постійно на сторожі культури, щоб не попасти в вир асиміляції. Ми тут господарі своєї долі, ковалі своєї будуччини. В нас глибока сумлінність супроти своєї прадідівської Православної Церкви, супроти своєї української ідентичности.

На протязі 50-ти років — і більше — ми прокладали шлях для збереження й плекання української культури в Канаді. Ми впоювали духову єдність з українським народом. Ми вщеплювали велику любов до України. Рівночасно ми включувалися в усі ділянки загального канадського життя.

Ми тут творили театр, хори, школи — і ще й сьогодні творимо. Творили, рафінували мистецтво по різних галузях, — і ще й сьогодні

При мікрофоні голова Союзу Українок Канади пані Анастасія Шемелюк відкриває ювілейний з'їзд. Зліва поруч неї пані Ольга Лукомська держить прапор Союзу, за її проєктом цей прапор був виготовлений.

творимо, та з побільшеною активністю.

При добрій волі, взаємній пошані і взаєморозумінні, ми здатні творити чуда. В нас багато доказів на те, що наш народ має виїмкову життєздатність — багаторазово поневолений але нескорений.

Наші членки від моря до моря засвідчують свою гордість з приналежности до Союзу Українок Канади і з його осягів.

Це наше свято осяяне незгасаючим смолоскипом.

З цими дорогими прапорами вступаємо з вірою й надією в світле майбутнє, у друге півсторіччя. Дай Боже нам надхнення в наших нарадах, в наших плянах і в розумних постановах.

В нас завжди є чітка внутрішня логіка на сторожі своєї самобутности.

Ми часами входили в періоди застою або зневіри — але відразу шукали способів перемогти й жити.

Ми хочемо — прагнемо, передати свій досвід — свій смолоскип молодим жінкам, яких ми хоч поволі але постійно включаємо в ряди Союзу. Ми маємо певність у своєму завтрі — НА СЛАВНОМУ МИНУЛОМУ БУДУЙМО НАДІЙНЕ МАЙБУТНЄ, це гасло нашого з'їзду.

В імені крайової управи Союзу Українок Канади, я проголошую цей Золотий Ювілейний З'їзд — з нагоди 50-ліття Союзу — офіційно відкритим.

Закінчучи своє святочне слово, голова пані А. Шемелюк передала місце на перше слово голові Провін. Екзекутиви на Саскачеван і голові З'їздового Комітету пані **Емілії Табашнюк,** яка між іншим вітаючи з'їзд сказала:

Від імени нашого гостинного Саскачевану, від імени Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади, першої провінції народження нашої славної організації й разом від імени першого відділу Союзу Українок Канади і від 49 відділів у Саскачевані я маю велику честь і приємність вітати цю історичну конвенцію нашого Союзу Українців Самостійників.

Наше ж місто, як Вам усім відомо, було колискою нашої організації. Тут народився 60 років тому Інститут ім. Петра Могили, перша організаційна клітина нашого Союзу, тут у Саскатуні народився також перший відділ Союзу Українок Канади — перша наша організаційна клітина Союзу Українок Канади, відділ, який пізніше став прикладом для організації українського православного жіноцтва по всій Канаді... Тут, нарешті, заснувався і Союз Українців Самостійників рівно 50-ть років тому.

З цієї нагоди ми зібралися сьогодні відзначити цю знаменну дату. Відзначити у двох аспектах: переглянути наші здобутки і глянути в наше майбутнє. В цьому розумінні немає нічого більш важливого в нашім теперішнім З'їзді як наше гасло цьогорічного З'їзду: На здобутках минулого — будуймо світле майбутнє!

Отож ще раз сердечно вітаю Вас усіх від імени нашого міста, наших місцевих самостійницьких організацій і нашої Провінційної Екзекутиви.

У світлі нашого з'їздового гасла — перегляньмо усі наші великі здобутки на цьогорічному З'їзді — щоб певніше поставити наші кроки у світле майбутнє.

Після слова пані Е. Табашнюк, повстанням з місць і двохвилинною мовчанкою вшановано всіх відійшовших у Вічність членок Союзу Українок.

На цій святочній сесії склали привіти голови чотирьох інших провінційних екзекутив, які також поміщуємо:

Галина Сенишин — голова Пров. Езек. Східньої Канади

Сьогодні з'їхалися ми до місця, де зродилася ідея потреби центральної організації — центральної організованої єдности свідомих українських поселенців в новій батьківщині. А ми з'їхалися до місця — колиски, де та зроджена ідея знайшла своє завершення в організаційній сітці, яка охопила шість провінцій Канади, де поселення нашого народу було в більш компактній масі.

Ось тут в Саскачевані викристалізувались ті мрії, стремління наших поселенців в новій країні й уложились в статутові параґрафи, які

Президія Ювілейного З'їзду. При мікрофоні голова З'їздового комітету і голова Пров. Екзекутиви на Саскачеван, пані Емілія Табашнюк вітає учасників Ювілейної сесії.

стали дороговказом нашої організації вже 50 років, а це пів століття.

Зерно було кинене на плодючий ґрунт. Дало гарні плоди. Сьогодні може бути час на підсумки цієї 50-літньої праці, але мусить бути час і на уплянування нашої праці на майбутнє.

Отже за кличем теперішнього з'їзду „На здобутках минулого, будуймо світле майбутнє" йдімо в те світле майбутнє нового півстоліття з тверезою думкою, реалістичними поглядами, зо свідомістю, що лише в єдності сила. Сила єдності в організаційнім житті, але сила єдності в загально-національнім житті.

Вітаю всіх присутніх від членів Східньої Екзекутиви, а заразом і від всього нашого членства на сході Канади.

Бажаю витривалости в праці на будуче, погоди духа й Божого благословенства.

Добр. Ю. Лучак — голова Пров. Екзекутиви на Манітобу

З великою приємністю прилучуюсь і я до всіх тих, що вітають цей З'їзд з приводу 50-літнього Ювілею Союзу Українок Канади. Вітаю учасників цього історичного З'їзду в імені 23-ох відділів у провінції Манітоби та усіх членок Провінційних Екзекутив, з яких велике число є присутні сьогодні на цьому з'їзді.

Низько клонимо голови перед основательками та піонерками Союзу Українок Канади та перед працею усіх рядових членок в ньому, які ревно працювали в рядах Союзу від самих початків по сьогодні.

Висловлюємо признання та щиру подяку нашій невтомній працівниці, теперішній Голові — достойній пані Шемелюк, та усім членам проводу за відвідування відділів у провінції Манітоби.

Ми сьогодні відкриваємо нову сторінку в історії нашого існування та праці. З великим вдоволенням стверджуємо, що до відділів вступає в членство й третє покоління молодшого жіноцтва, що запевняє розріст й світлу майбутність. Як бачимо, наступила нова доба у відношенні до становища жінки, відживають нові світові зацікавлення, але все ж таки в більшості в душах наших молодих жінок є та сама туга за рідним, те саме палке почуття до всього українського, що і бувало 50 років тому. Та провідна ідея Союзу Українок Канади — працювати для свого народу, своєї Української Православної Церкви й держави — Канади, не змінилась.

Тріюмфальне відкриття цього З'їзду з входом-процесією Прапорів, справді справив на мене і, думаю на всіх нас, незабутнє враження цього вечора. Смолоскип — символ, який сповіщає нам три важні завдання — вказує, що ми є членки Союзу Українок Канади, в рядах якого панує єдність і однодушність ідей, та що в цій єдності переможемо всі труднощі. Нехай цей наш смолоскип і в будучому освічує нам

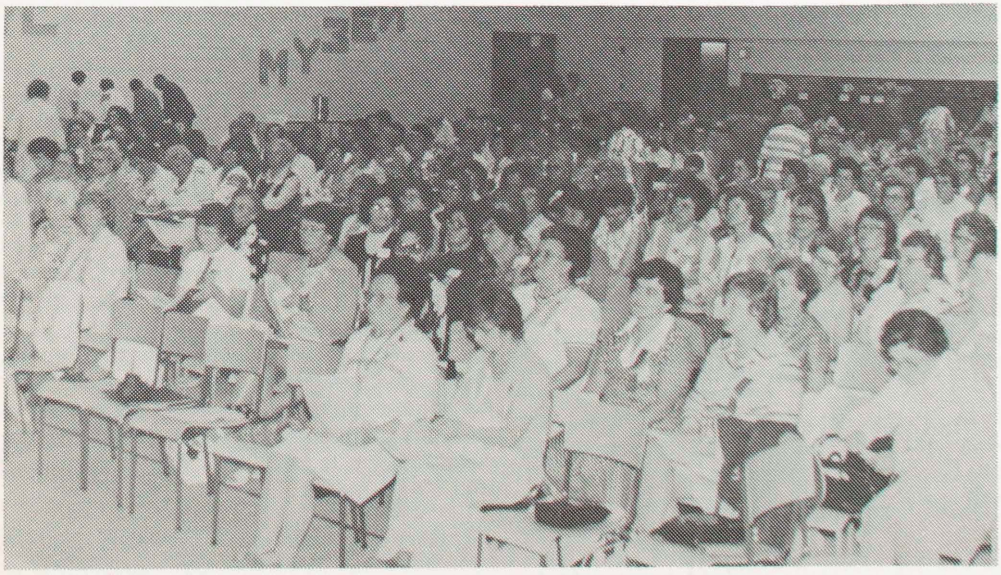

СЕСІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

безнастанно дорогу вперед!

Бажаю якнайкращих успіхів у нарадах цього З'їзду для добра Української Жінки та нашої спільноти в Канаді!

Наталка Фарина — голова Провінційної Управи на Алберту

ПРИВІТ СОЮЗОВІ УКРАЇНОК КАНАДИ
(з приводу 50-літнього Ювілею Союзу)
18-го серпня, 1977

Як радісно всім нам нині
Бути ось тут в цій хвилині,
Щоб врочисто святкувати,
Союзові честь віддати.

Коли подумати про 50-річчя
Много картин мерехтить у вічах,
Від чотирьох оснувательок
До тисячів щирих членок.

Як багато ми зробили,
Збори різні перевели,
Думок мудрих висловили,
Внесків стільки відложили!

І статут установили
Та і поправки зробили;
І Союз інкорпоруємо,
Та Музей ми вже будуємо.

Різні статті написали,
Та книжки повидавали,
Реферати щодо свят,
Підручники для малят.

І сумківців не забули
Та тусівців пригорнули,
Кожну церкву прикрасили,
Інститути підкріпили.

І наш „Промінь" не забудьмо
Союз наш на нім будуймо,
Історія там в наших звітах;
Ідеольогія в привітах.

Започали ми садочки
Туди йшли сини й дочки,
А тепер вже тре подбати
Щоб і внуків доглядати.

Знання, освіту й культуру
То Централя розсіває,
Провінційні ще й управи
До праці їх покликає.

І мистецтво ми ширили,
Книголюбів з'охотили,
Вишивки ми пропаґуєм,
І тканину поширюєм.

Славна наша минувшина —
Що тепер робити?
Чи мріяти про історію?
Чи діла творити?

Щира вдячність і поклін
Нашим піонеркам;
Успіх, силу й многих літ
Бажаємо членкам.

Хай росте наш цей Союз
В другім півсторіччі
Та число Союжанок
Підвищімо вдвічі.

Хай горить наш смолоскип
Біля нашого прапору,
Піднесімо наш Союз
На 'славетну' гору!

Хоч публика щиро вітала кожний привіт голів провінційних Екзекутив, то цей фолкльорний віршований привіт голови пані Наталки Фарини викликав бурю оплесків і веселих коментарів.

(Далі буде)

В СПРАВІ РІЗДВЯНИХ ПРИВІТАНЬ

Друзі і приятелі сподіваються святочного поздоровлення одні від одних. „Промінь" є нашим найщирішим приятелем для нас усіх. Він завжди спішить ділити — чи то Вашу радість, чи смуток, чи понесе вість по світі про нашу громадську працю. Тому сподівається Різдвяних привітань.

Отже саме тепер пора почати збирати Різдвяні привітання для журнала — від відділів, від підприємців і професіоналістів, і особисті. Ввиду теепрішньої ситуації „інфляції" ми мусимо шукати шляхів щоб вдержати наш „Промінь" при житті.

Ціна ювілейних привітань від $10.00 і вище.

Редакція і Адміністрація

ДОРОГАМИ СЛАВНИХ ПОДІЙ МИНУЛОГО

Наталія Кібець

ПАМ'ЯТЬ НЕЗАБУТНЯ

Дорогі читачі, якщо хтось з вас буде мати можливість поїхати в Україну і бути в Києві загляньте до меморіяльного музею композитора В. С. Косенка. Там на чільному місці ви побачите фото з автографом славетної співачки ЗОЇ МИХАЙЛІВНИ ГАЙДАЙ — „Вельмишановній Ангелині Володимирівній Косенко — справжньому вірному другові й дружині мого першого вчителя Віктора Степановича, пам'ять про якого для мене незабутня" — Зоя Гайдай, 12 січня 1952 року. Доля звела музично обдарованих братів Косенків із сім'єю Гайдаїв 1919 року в Житомирі у хорі Волинської наросвіти. Відтоді, з перших кроків у мистецтві й до останніх днів Віктора Степановича Косенка та й після його смерті Зоя Михайлівна Гайдай була ученицею, його другом і пропагандисткою його творчості. Деякий час вона вчилася по клясу фортепіяно у В.С. Косенка в Житомирській музичній школі. Та незабаром за відрядженням Спілки працівників мистецтва їде до Київського музично-драматичного інституту ім. Лисенка. З того часу спів — її провідна зірка, її життєве покликання. Згадуючи сьогодні ім'я Зої Гайдай, якій нині минуло б 75 років хочеться відмітити, що всі тогочасні українські композитори були зобов'язані цій талановитій співачці, яка знайомила слухачів з їхніми творами. У плеяді видатних українських вокалістів помітне місце належить Зої Гайдай. Вона жила й працювала з майстрами оперної сцени, як Марія Литвиненко-Вольгемут, Михайло Донець, Оксана Петрусенко, Михайло Гришко, Іван Паторжинський, Борис Гмиря ... Між ними вона була рівна серед рівних. Темброве багатство голосу широкого діяпазону, виразна дикція дозволяли співачці легко виконувати партії колоратурного, ліричного, лірико-драматичного і навіть драматичного сопрана. До того ж Зоя Гайдай мала неабиякий талант драматичної актриси, що допомагало їй створювати на оперній сцені високохудожні опрази.

Майже вся творча біографія Зої Гайдай пов'язана з Київським державним академічним театром опери та балету ім. Т. Г. Шевченка, солісткою якого вона була з 1928 по 1956 р. (три сезони 1930 1934 рр. працювала в Харківському театрі опери та балету). В репертуарі співачки

Зоя Гайдай

було близько 50 оперних партій, понад 50 українських народних пісень, велика кількість творів світової клясики. Галина Олексіївна Ніколаєнко — піяністка з якою працювала Зоя Гайдай понад тридцять років згадує: „Таких майстрів, як Зоя Михайлівна зустрічаєш рідко. Ми не працювали, а дійсно творили ... З нею було надзвичайно цікаво працювати, бо вона вільно читала ноти з листа, добре грала на фортепіяно... Зоя Михайлівна була щедро обдарованою актристкою, але ж і надзвичайно працелюбною ... Вона мала сильний, красивий голос, оперний за маштабом і камерний за вишуканістю і гнучкістю техніки. Її розкриття образів, відзначала емоційність і глибина. А як точно передавала вона стрімку зміну настроїв... Перед глядачами проходило ціле життя, широка ґама людських переживань, щирість, наївне щастя, ґраціозна пустотливість, усвідомлення обману, трагедія, смерть. Зоя Михайлівна ніколи не захоплювалась побутовими деталями, вона прагнула передати внутрішнє розуміння трагедії жінки. Її виконання викликало не сльозливе співчуття, а гнівний протест обурення. Вона шукала і знаходила точні вокальні барви ... За кожним успіхом, за кожною зливою оплесків були години праці ... З особливою любов'ю Зоя Михайлівна складала концерти з українських народних пісень. Тут була і жартівлива, задерикувата „Стояла на колодці, моргала на хлопці", і гірко-сумна „Не співайте півні ..." Зоя Михайлівна не мала унікального голосу, але

ВІДБУВСЯ XII КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Президентом Комітету Українців Канади переобраний д-р Сергій Радчук

В днях 7—10 жовтня 1977 р. відбувся у Вінніпеґу черговий Дванадцятий Конґрес Українців Канади. В Конґресі взяло участь 370 делеґатів від 27 складових організацій та було 61 зареєстрованих гостей.

Згідно з програмою Конґрес застановлявся над двома найголовнішими справами, а це — оборона людських прав і Україна й, друге — політика багатокультурности Канади.

Головним доповідачем на Конґресі був міністер багатокультурности Норман Кафик, який підкреслив потреби збереження і розвитку національних культур та мов у Канаді. Окрему доповідь про політику багатокультурности виголосив д-р П. Кондра. Сенатор Павло Юзик промовляв про рух спротиву в Україні.

Відбулись під час Конґресу окремі більші сесії. як Комітету Українок Канади, Суспільної Служби і шкільні справи.

володіла вона голосом і словом віртуозно... Зоя Михайлівна не мала унікального голосу, але чуйною, доброзичливою і ніколи не відмовляла в допомозі. Це добре пам'ятають її учні, нині відомі й заслужені співачки, і її друзі, та й просто знайомі... Зоя Михайлівна була душею товариства, дбайлива господиня (між іншим її другий чоловік Микола Слуцький також оперовий співак-тенор), цікава співрозмовниця". Співала вона по селах Житомирщини, співала шахтарям Донбасу, співала металургійникам Дніпропетровщини і Запоріжжя, співала і за кордоном в Ірані, Іраку, по містах Канади, в Чікаґо, Нью Йорку, Вашінґтоні. З успіхом пройшли ці гастролі для співачки. Вимоглива до себе, вона і перед учнями ставила високі завдання, прагнула в кожному голосі зберегти його природний тембр.

21 квітня 1965 року Зої Гайдай нестало. Народилася вона 2 липня 1902 року. Згадаймо ж її тут поза Україною, ті, що її знали і чули і ті, хто прочитає ці рядки про неї. Це все ті люди, що творять історію українського народу — української нації.

Наталія Кібець

Міннеаполіс, Міннесота
вересень 1977 рік

П'ять жінок відзначених Шевченківськими медалями

На 12 Конґресі Українців Канади, 10 жовтня 1977 року у Вінніпеґу, з числа 21 осіб, що були нагороджені Шевченківськими медалями є п'ять жінок. Подаємо їх в такім порядку і в тім самім змісті що подав КУК.

Стефанія Пауш, Едмонтон, — за заслуги супроти української громади, як провідна діячка Союзу Українок Канади.

Анна Прийма, Едмонтон, — за заслуги супроти української громади, як провідна діячка ЛУКЖ.

Ганка Романчич-Ковальчук, Ст. Кетеринс, — за заслуги супроти української громади, як провідний член Союзу Українок Канади.

Ірена Туркевич-Мартинець, Вінніпеґ, — за заслуги на полі розвитку української культури, а зокрема театрального мистецтва.

Євгенія Янківська, Торонто, — за заслуги як громадська діячка ЛУКЖ і віддана працівничка Суспільної Служби Канаді.

Царство Боже ховається в нашому нутрі, а найпотрібніше знайдеш у своїому сумлінні.

(Г. Сковорода)

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Леонід Глібів

В СТЕПУ

Небо ясне, степ — як море,
трава зеленіє,
льон синіє, гречка пахне,
пшениця жовтіє.
По пшениці теплий вітер
хвилями гуляє,
молодую пшениченьку
неначе гойдає.

Микола Погідний

НАДУТИЙ М'ЯЧИК

(З китайського)

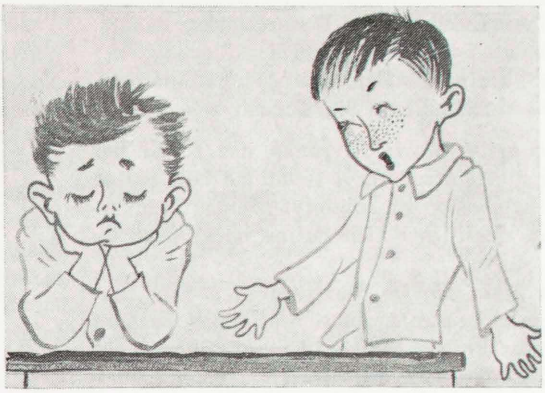

Малий китайчик, що звався Єн Фо був дуже втішений. Його дідусь привіз йому прекрасний м'ячик, надутий повітрям, що стрибав високо і бистро. То ж китайчик Єн Фо скликав собі своїх товаришів Лю Во і Ку Мінг і почав з ними бавитися. І радощам їхнім не було кінця. Вони бавились, грались, реготалися-сміялися. Їм, одним словом було весело.

А м'ячик стрибав то вгору, то в долину, крутився на всі боки і його стрибкам не було кінця. Та це вже загадка м'ячика, що він ніколи не втомляється. Ото ж хлопчики не давали йому часу одпочити, а кидали ним на всі боки і тоді м'ячик мимоволі покотився у розколину, що була в скелі, де вони бавилися.

Покотився м'ячик і не вернувся, а вони зажурилися й посумніли й думали; Що йому тепер робити. Але м'ячик тим не журився. Правда, хлопчики-гості запускали туди дротину, штурхали патичком, але нічого з того не виходило. Ото ж засумували хлопці і перестали бавитися.

Тільки власник м'ячика Єн Фо положився на траву і почав думати, що йому робити? Адже немає для людини положення, щоб з нього не вийти. Ото ж думав Єн Фо, думав, аж доки щось мудрого не придумав.

Він схопився на ноги, побіг до хати, взяв відро, побіг до потока, набрав води і побіг до розколини, де сховався його м'ячик. Отож Єн Фо вилляв в ту щілину відро води, але м'ячик не виплив, отож хлопчина приніс ще друге відро і знову вилляв. Все ж нічого з того не було. Видно розколина була більшенька. То ж Єн Фон побіг знову по воду і так повторив ще тричі і тоді на радість хлопців м'ячик появився біля самого виходу. М'ячик, який мав повітря в середині не міг пірнути, а виплив на верх саме біля щілини і це було на велику радість хлопців Розуміється все це було заслугою мудрого хлопчика Єн Фо, що признав йому теж його дідусь.

Ця второпність маленького внука подобалася дідусеві і він приобіцяв йому дістати ще одного м'ячика, тільки більшого, кращого і сильнішого.

Чи дідусь дотримав свого слова немає сумніву, а подія хлопчика Єн Фо зістала записана в старих китайських хроніках на його славу і пам'ять...

Микола Лисич

СЕРПНЕВІ ТУРБОТИ

Було ж у серпня клопоту,
І все, як на виду:

Доспілі груші падають
І яблука в саду,
І кавуни аж просяться
В машини й на вози,
Ще й дині жовтобокії:
— На ярмарок вези!
Розписаний до хвилечки
У нього календар:

Озимі треба сіяти,
Бо він, як хліборобар.

Хоч осінь не барилася,
Та й він не досипав,
І впорався до холоду,
Порядок всьому дав.

А що тепер подіяти?
Скінчив усі діла.

Уже його до осені
Стежина привела.

— Ну що ж, — промовив весело, —
Довів все до ладу,
Куплю собі букварика
І вчитися піду.

MARIA STYRANKA

An Exhibition of Watercolours,
June 12-30, 1977
At the Ukrainian - Canadian Art Foundation,
2395 Bloor St., Toronto

The artist Maria Styranka has found her medium in watercolour, a technique best suited for the expression of subtlety, freedom and refinement, qualities which define her art at its best.

Her style can be described in a way that may seem to be a contradiction of terms, because she creates an art which is most delicate but also bold, ephemeral but also significant.

She has found her own way to express her vision of reality avoiding all other contemporary trends that are sprouting right and left during our days.

She has never responded to Cubism — the starting point of many modern artists. Instead she creates images which have this special quality of great art produced by women, which is a unique response to the environment and is almost a blending with natural phenomena.

Metaphysically we can say that this art is a surging and joyous song - a tribute to nature and to the universe. The artist paints the swift impressions of what she sees, working quickly in translucent watercolours. However, using a fine brush-like an X-ray, she also highlights the structure and delicate pattern of leaves and their texture as can be illustrated in her rendition of the underside of the leafage in her painting "Water Flowers".

But more than by anything else, her paintings are distinguished by an accomplished transference of light. She does not only paint a landscape. By a magical infusion of colours she transmits to us the impression of a moment in time and obtains our immediate response. Often her subtle and hazy, or luminous paintings, all imbued in light, give us a feeling that the image and not the painting itself, is there. Enveloped in an ethereal atmosphere, her images evolved from her empathy with the beauty and vastness of the natural world, seem to be suggested rather than drawn or painted. This may explain to us why we are so deeply stirred by her soft snowy winter scenes ("Deep Winter", "Blue Tone" and "Beyond"), images of some misty mornings at dreamy lakes ("Homage to Tom Thomson") and with her trees, grasses, waters and hills which are all transformed by light. We are moved by their evocative power. Perhaps we can relish through them some of our own enchanting youthful memories forgotten and remote in time. A melody or the fragrance of spring flowers can sometimes bring forth recollections, transposing us back in time.

The images seem to float, or to be suspended in air. The artist's swift and accurate brush has this effortless ring of poetry, that belies a long and thorough training and work. Yet the transparency of watercolour presupposes a mastery of a technique which does not allow retouching as it would be possible with some other art medium.

The subtle play of light and colours of the artist's palette reflects her elusive vision. Her vague creations of natural shapes in gentle greys, pinks, greens or blues seem to be animated by a mere breath of colour ("Tranquility"). An oblique and sombre light seem to tone down a scene, endowing it with an ominous atmosphere of an anticipated storm. Or it may be gloriously lit by the sun at dawn. In other instances it may be crystal-clear, vibrating in the morning dew.

The artist invites us to joyously share with her and to step into her world of snowy hills or, of gigantic leaves and blossoms mirrored in reflecting pools.

Throughout however, her imagery is at the same time drenched in a feminine psyche of a mystical spirit. The white peonies and pale roses in which one colour blushes imperceptibly into another, the golden spray of forsythias, or dainty hollyhock blossoms are all alive in her garden of ethereal dreams.

Quite clearly the world for Maria Styranka is filled with luminous magnificence and her pictures are charged with joy. They are endowed by some eerie elements and emanate a sense of the sublime. Many are infused with an anticipation of a world of a more dazzling reality which we may perceive by making an effort to purify and open our hearts and minds to grasp the living air and the growing beauty around us.

Toronto — Maria Ochrymovych

THREE NEW BOOKS BY WILLIAM KURELEK

(The following review of three new books by William Kurelek, noted Ukrainian Canadian artist, appeared in the Saturday, January 15th edition of The Winnipeg Tribune. It was written by Christopher Young of the Southam New Service. The three works by Mr. Kurelek include: **"The Last of the Arctic"; McGraw-Hill Ryerson; 94 Pages; $1.95; "Jewish Life in Canada," by Mr. Kurelek and Abraham Arnold; Hurtig; 96 pages; $9.95; and "Fields"; Tundra Books; 228 pages; $7.95.)**

William Kurelek, once a tortured spirit from the Prairies, is becoming a national institution. Now living comfortably in Toronto, he has become a healer of the bruised Canadian spirit, a messenger of compassion, and an artist whose works shows a developing strength and depth with every passing year.

Kurelek grew up in miserable poverty during the Great Depression. His father was a Ukrainian immigrant dirt farmer in Alberta and Manitoba, and he still feels in his flesh and bones the ache of too-long labor, the scorching sun of the summer droughts, the windstorms of the winters. He can transmit impressions of those varieties of pain through pain on canvas.

He went through mental breakdown as a young man, was converted to Catholicism, and finally achieved a kind of hard-earned yet innocent peace. He is an artist of rare honesty and simplicity in a deceitful and complicated world.

Spacious visions

Now Kurelek is out with three new picture-books, and all of them contribute to a Canadian's understanding of his land and his people.

Fields is all pictures, supplemented only by brief quotations from the Bible. It offers a dozen of Kurelek's spacious but generally harsh visions of the Prairie landscape. The spaciousness is the truth, but so is the harshness.

Jewish Life in Canada is a joint production with Abraham Arnold, a Jewish historian in Winnipeg. Kurelek has produced 16 paintings on the life and labors of the immigrant Jewish pioneers in Canada, as he imagines them to have been 50 to 75 years ago.

Arnold has written a 45-page history of the Jews in Canada, from the first arrivals about 1760 to our own decade when the first Jews were appointed to the federal cabinet — Herb Gray and then Barney Danson. (They were not the first Jewish MPs qualified for cabinet office. As Arnold says, it is generally believed that Senator David Croll was passed over by prime ministers King and St. Laurent because he was not Jewish. The same claim is made for Samuel W. Jacobs, Liberal MP for Cartier from 1917 to '38).

Our day has also been the election of the first Jewish premier — Dave Barrett of B.C. and the appointment by Prime Minister Trudeau of the first Jewish chief justice of Canada. Strangely, the name of Bora Laskin is not mentioned in the book, though he is perhaps the most distinguished Jewish Canadian to date.

Matching Text

Arnold's text matches Kurelek's pictures in down-to-earth directness, and like Kurelek he can be brutally frank when required:

"If the Canadian government had followed a policy of true compassion during the decade now known as the 'dirty 30s,' instead of displaying anti-Semitic prejudice, thinly veiled by legalistic excuses and lame criticism of Jewish organizations in Canada, then this country might have saved 50,000, 100,000 and possibly even 200,000 of the people who lost their lives in the Nazi gas chambers."

Hard words, but true. Mackenzie King's recently published diaries reveal how thoughtlessly anti-Semitic he was; and his emotional Christianity did not inspire him to any special effort on behalf of Hitler's Jewish victims.

But the most satisfying of Kurelek's three new books, for these eyes anyway, is The Last of the Arctic, a beautiful record of traditional life among the Eskimos.

On instructions from his publisher, Kurelek eliminated such jarring intrusions of the southern world as Skidoos, telephone wires and government-issue bungalows. Thus he could have fallen into a trap of false romanticism. He has avoided that, both in the paintings and in the short introduction he has written. Kurelek is religious and high-minded, but not given to sentimentality:

"The Eskimo is quick to point out to the white man who suggests a return to the old ways that he try living in a snow house. It is impossible to set the clock back. We cannot, to use

(Continued on page 20)

Відкриття – 15 жовтня

СПАДЩИНА КО

Це Канадська Епопея

ОЖНОГО З НАС

Нова постійна виставка Національного музею людини в Оттаві

Виставкою „Спадщина кожного з нас — це канадська епопея" Національний музей людини зовсім по-новому і збудливо підійшов до проблеми, як показати, пояснити і зберегти канадську народню культуру.

Виставка розказує історію „кожного з нас" в особі молодої людини, що вирішила шукати собі у світі доброї долі. Герой її, хоч вигаданий, представляє, колись і тепер, багатьох канадців, які залишили свій дім і свою країну, щоб почати нове життя в Канаді.

З цією виставкою ми подорожуємо всюди, крізь труднощі і перешкоди, досягнення і радощі. Ми відвідуємо минуле і теперішнє, і то в різному віці людини.

Що проходить крізь усю виставку, це ідея, що традиції є вічною цінністю в людському житті без уваги на те, чи вони передані з роду в рід чи надбані в крамниці.

Історія кожного з нас таки справді розгортається в житті кожного з нас — це ми її пишемо.

Підіть і погляньте на багатий фолкльор Канади на виставці „Спадщина кожного з нас — це канадська епопея".

БАГАТОКУЛЬТУРНІСТЬ –

єдність у різноманітності

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

До Відділів та Поодиноких Членок Союзу Українок Канади

Дорогі Членки!

Величаво й святочно відбувся 50-літній Ювілейний З'їзд Союзу Українок Канади. Всі раділи успіхами та досягненнями, якими наша організація могла похвалитися, — успіхи, які стали можливими лише через відданість, виразуміння, працьовитість та щирість нашого свідомого членства, зорганізованого в Союзі Українок Канади.

У 50-ліття, говорячи конкретними словами про наші досягнення, треба згадати Музей Союзу Українок Канади, перший український музей такого рода в Канаді. Ми можемо похвалитися великою й цінною збіркою, яка міститься в головнім музею в Саскатуні, та в наших філіях в Торонті, Вінніпезі, Едмонтоні, і Ванкувері. Ми можемо гордитися здобутками у всіх ділянках дослідно-наукової та виховно-програмової музейницької праці, включаючи вишкіл професійних сил для наших будучих потреб, які поставили наш музей в ряди признаних музеїв в Канаді.

Завершенням цієї праці має стати побудова нового приміщення для головного музею в Саскатуні. Закуплено відповідну й прекрасну площу в центрі міста, приготовляються пляни нового проєкту, і коли все піде як слід, будемо приступати до нової будови весною 1978 року. Прибутки з існуючого будинку, який знаходиться на площі будуть зужиті на фінансування потреб ведення нового музею.

Для переведення цього проєкту, на музейній сесії з'їзду, запали такі рішення:

— щоби розпочати Збіркову Кампанію за

Управа українського головного Музею. Сидять (зліва направо): Целіна Качковська, Галя Максимюк, Марія Мадюк, Оля Гавриш, Марія Ткачук, Марія Бойчук, Розина Драган, Анастасія Кіщук; стоять: Соня Стратійчук, Марія Дорош, Софія Сенишин, Анна Тріщук, Марія Кіщук, Орест Заставний, Анастасія Буряник, Анна Холод, Докія Баєр, Леся Николайчук, Марія Пернаровська, Маланя Буряник.

фондами в сумі $150,000.00, потрібна сума на початок розбудови. На самому з'їзді зібрано поверх $12,000.00, з розігравки прийшло поверх $7,000.00, отже приблизно $20,000.00 на початок.

— щоби кожний відділ постарався стати членом музею, вплачуючи річно $10.00 за кожних 25 членів або менше вписаних в товаристві. Це не включає більші жертви на будову нового музею.

— щоби кожна особа-член наших організацій стала членом музею, вплачуючи річну вкладку в сумі: — одна особа $5.00; родина $10.00; студент $3.00.

Підкреслюємо важливість такої участи, не лише для фінансування повсякденних потреб, але й для співучасти в розвитку музею. До цього часу зарекордовано 352 поодиноких членів, та 34 відділи, малий процент наших засобів. У зв'язку з цим не висилалося упімнень та закликів, отже й правдоподібно переочувалося ці справи.

Пригадуємо про це тепер, особливо при кінці року, коли то відділи розпреділюють свої пожертви на різні цілі й установи, щоби не забути про Музей Союзу Українок Канади, і внести поважнішу пожертву на цю ціль.

Докажімо що й на дальше, входячи в друге 50-ліття нашої активності, ми будемо з таким самим азвзяттям і посвятою ставитися до нових потреб нашого часу.

Бувші голови головного Музею Союзу Українок. Сидять зліва направо — Меланія Буряник — 1943 - 1944, Марія Ткачук — 1975 - 1977, Розина Драган — 1939 - 1942 і 1948 - 1958; стоять зліва направо — Софія Сенишин — 1958 - 1963, Анастасія Буряник — 1963 - 1967, Соня Стратийчук — 1967 - 1971, Галя Максимюк — 1971 - 1975.

З правдивою пошаною,

За Управу Музею Союзу Українок Канади:

Марія Ткачук, голова

Марія Бойчук, касирка

Нам пишуть...

Торонто

Шановна Редакціею!

Як гарно, поучаючо і в той самий час вигідно, що в нашім журналі, який виходить для нас знаходиться також сторінка для дітей.

Мама читає журнал, а коло неї дитина також заглядає і мати для неї показує її сторінку, перечитує казочку про зайчика. В той спосіб дитина звикає до цього журнала й як виросте, то буде собі передплачувати.

Я сама завжди переглядаю дитячу сторінку і вже довший час ношуся з думкою написати до „Променя" свої спостереження.

Малі діти дуже захоплюються всякими звірятами і також дуже люблять слухати казки, а як вже вміють читати то з захопленням їх прочитують. Тож для науки українського світу можна у казку про зайчика вплести історичну подію — чи про князів чи козаків, чи оповісти про українські міста, або широкі степи. Діти тепер дивляться на телевізію і більше розвинені, як ми вважаємо. Можна писати простенькими словами, щоб і найменше зрозуміло.

Якщо дитина змалку буде прислухатись до славних українських людей, їх імен, то їх і запам'ятає пізніше у школі...

Анна Чабан

РЕДАКЦІЯ: — Щиро дякуємо Вам за листа, якого поміщуємо. Нам приємно, як наші читачі пишуть про різне. Ми з Вами згідні, що така сторінка повинна бути в журналі. Маємо багато різних казочок, а часом не стає місця в журналі. Часом в останній хвилині наспіє щось нагальне і треба відкласти.

Згадуєте про польську книжку і дідуся (цю частину ми скоростили) — в нас також є багато гарних історичних казочок і повістей, є також українські дідусі і бабусі, які читають своїм унукам, а все таки ваша думка цікава і ми беремо її до уваги.

Запрошуємо інших читачів писати до нас про різне і в такий спосіб будемо вести наше листування.

another telling example, send all white men back to Europe so that the North American Indian can go back to his harmony with Nature. I myself caught a glimpse of a similar very serious problem in South Africa. The white man's subjugation of the Bantu is wrong, granted. But at the same time it would be irresponsible, in the total world context, to imagine that the natives can go back to zebra-and lion-hunting in the streets of Johannesburg."

Arctic Lore

The 30 paintings in this book — some of them among the finest Kurelek has ever done — reveal the Arctic landscape and the traditional life in all their splendor, their terror and their inconvenience. (Kurelek must be the only writer in the English-speaking world today who would use the words, "This picture may shock some readers" to introduce a homely view of a small boy urinating into a bowl inside his igloo.)

Each painting is paired with a page or so of text, often containing Arctic lore of considerable interest. For instance:

"In the picture I have a snow-white ptarmigan crouching beneath a dwarf willow, which lies gnarled and twisted close to the ground . . . Willow buds and twigs are the staple food of ptarmigans in winter. When one is killed, the Eskimo immediately slits the gizzard and intestines seeking the partly digested willow. This is considered a delicacy, and is extremely rich in Vitamin C which helps prevent the disease called scurvy.

"Eskimos did the same thing with the partly-digested food found inside some of the sea animals that fed on seaweed. Thus indirectly the sea supplied the Eskimos with greens and nutrients that southerners usually get from lettuce, cabbage and fruits such as oranges."

What can a reviewer say to William Kurelek? Thank you for so many moments of visual delight. Thank you for helping us know more about this enormous land and about the variety of peoples scattered across it.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Відділ Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні складає нев'янучий вінок на свіжу могилу членкині, бл. п. Анастасії Карашовської, яка упокоїлась 6 вересня 1977 р., в її світлу пам'ять засилаємо $10.00 на „Промінь". Родині Покійної висловлюємо сердечне співчуття. Вічна їй пам'ять.

За відділ — Н. Вірстюк, кор. секр.

— — — — —

В річницю смерти нашої дорогої мами, бабуні,, бл. п. Павліни Світухи складаємо нев'янучий вінок — $5.00 на „Промінь".

Родина Михальчуків, Оттава

— — — — —

Членки відділу ім. О. Басарабової у Гефорді, Саск. складають китицю квітів на свіжу могилу дорогої членки, бл. п. Марії Павлик, яка упокоїлась у липні 1977, у її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь", якого вона високо оцінювала. Вічна їй пам'ять.

За відділ — А. Ткачук

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у пам'ять нашого дорогого брата, бл. п. Павла Ґабриша який відійшов у вічність 12 листопада 1968 року і засилаємо $5.00 на „Промінь".

Сестра Михайліна і швагер Роман Демянюк, Кемрось, Альберта

— — — — —

У світлу пам'ять моєї сестри, бл. п. Анни Іванюк, яка упокоїлась 8 вересня 1977 р. на Буковині складаю нев'янучий вінок і засилаю $20.00 на журнал „Промінь".

Засмучена сестра, добр. Ольга Вишиван, Торонто

У першу річницю смерти мого дорогого і ніколи незабутнього мужа, батька і дідуня та прадідуня, бл. п. Івана Даниловича, який упокоївся 29 листопада 1976, в його світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок і — дар $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Данилович, діти, внуки і правнуки, Едмонтон

— — — — —

У першу річницю несподіваної смерти нашої приятельки бл. п. інж. КАТЕРИНИ МУРАШКО, яка упокоїлась 6-го жовтня 1976 р. в Буенос Айресі, в глибокій пошані до покійної складаємо на журнал „Промінь" $10.00 як нев'янучий вінок на її могилу.

Д-р Ганна Янішевська і д-р Зоя Плітас, Торонто

— — — — —

Членки відділу ім. Кн. Ольги при церкві Св. Димитрія в Стінен складають нев'янучий вінок на могилу дорогої секретарки, бл. п. Марії Козменюк, яка упокоїлась 3 вересня, в її пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь". Пам'ять про неї завжди буде між нами.

Засмучені членки відділу

— — — — —

У п'яту річницю смерти мого дорогого мужа, сл. п. Полковника Миколи Битинського, який упокоївся 24 грудня 1972 року, складаю на нев'янучий вінок, як дар на фонд журналу „Промінь" — $20.00.

Дружина Надія Битинська, Торонто

— — — — —

У другу річницю смерти моєї незабутньої дружини, бл .п. Наталки Логвин, яка упокоїлась 29 листопада 1975 року, замість квітів, складаю $10.00 на журнал „Промінь". Покійній Вічна Пам'ять.

Муж Григорій і син Логвини з родиною, Торонто

ЧИ ВИ ВПЕРШЕ ВНОСИТЕ АПЛІКАЦІЮ, ЩОБ ОДЕРЖАТИ ЧИСЛО СОЦІЯЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ?

ЯКЩО ВИ ЗАГУБИЛИ СВОЮ КАРТКУ АБО ХОЧЕТЕ ЗМІНИТИ СВОЇ ОСОБИСТІ ДАНІ, НЕ СЛУХАЙТЕ, ЯК ХТОСЬ ТО ВНОСИВ АПЛІКАЦІЮ МИНУЛОГО РОКУ!

ТУТ ЗАЙШЛИ ДВІ ЗМІНИ.

Де вносите аплікацію, щоб одержати число соціяльного забезпечення, і що вам треба подати з нею? Де? У вашому місцевому уряді для справ безробіття (UIC). Що треба прикласти до неї? Доказ вашої ідентичности. Коли ви канадський громадянин, народжений у Канаді, вам треба подати головний документ, отже свідоцтво народження або свідоцтво хрещення, видане в Квебеку. Натуралізовані громадяни мусять пред'явити свої громадянські папери. Коли ж ви є іміґрантом, легально впущеним до Канади, ваш паспорт чи іміґраційний документ вистачать. В цьому випадку вам треба подати оригінали або їх завірені копії.

Вам треба прикласти ще один документ ідентичности. Це мусить бути офіційний документ з вашим прізвищем, поданим у ньому, отже дозвіл на ведення авта, шкільне свідоцтво тощо. Тут вистачить і їх фотокопія.

Аплікаційні форми можна дістати в урядах Асекураційної комісії на випадок безробіття, в поштових урядах, в Канадських центрах робочої сили та в окружних податкових урядах. Коли ми вимагаємо від вас показати ті важливі документи, ми не хочемо, щоб ви їх втратили. Саме тому ми просимо вас з'явитися особисто у вашому місцевому уряді для безробіття. Його службовці зразу підтвердять, що ви показали їм потрібні документи. Вони й допоможуть вам заповнити аплікацію та пішлють її до Оттави. Тоді ви зможете відразу забрати свої документи додому. А картку соціяльного забезпечення одержите поштою. Така сама проста процедура матиме місце, коли вам треба замінити загублену картку соціяльного забезпечення. Або коли ви хочете змінити своє прізвище або інші дані.

Якщо вам неможливо піти до місцевого уряду для справ безробіття, ви можете звернутися до Канадського центру робочої сили. Ви можете також післати свою аплікацію поштою просто до Оттави, але тоді мусите прикласти оригінали своїх документнв або їх завірені копії.

Встановлення вашої ідентичности — це найпевніший спосіб, щоб картка соціяльного забезпечення належала управненій людині. А це таки дуже важливе. Бо дана картка ваша і тільки ваша.

Ваше число соціяльного забезпечення: воно ваше і тільки ваше.

Government of Canada Gouvernement du Canada

ВАШЕ ЧИСЛО СОЦІЯЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ:

ВОНО ВАШЕ І ТІЛЬКИ ВАШЕ.

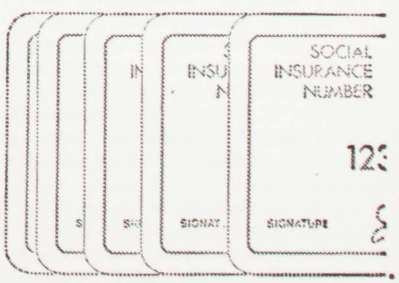

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

БЛ. П. ОЛЕНА ДАРКОВИЧ
Ейлмер, Квебек

В понеділок 4-го липня, в Оттавській лікарні, на 57 році життя, відійшла у вічність після довшої недуги, Олена Даркович.

Походила вона з піонерської родини: мати з дому Катеринич, приїхала до Канади з Городенки 1899 р., а батько 1903 року. Батько Матвій і мати Варвара Михайленко господарили в околиці Борден-Гефорд у Саскачевані.

Олена народилась у містечку Борден. В цій околиці вона ходила до початкової й вищої школи а потім вступила до Саскачеванського університету в Саскатуні, де була питомкою Інституту Петра Могили. В 1945 році закінчила курс домашнього господарства в університеті і почала працювати для манітобського уряду в департаменті господарської обслуги. Якийсь час потім працювала в приватній фірмі в текстильному відділі у Вінніпегу. Учителювала кілька років в околиці Ривертон, Ман., а 1953 року переїхала до Едмонтону, де була учителькою домашньої економії. Там одружилась з Власом Дарковичем. В 1958 році вони переїхали до Оттави. В скорому часі перенеслись до Ейлмер у Квебеку на постійний побут.

В Оттаві Олена була членкою Української Православної Церкви Успіння Пресвятої Богородиці як також і місцевого відділу Союзу Українок Канади. Опікувалася, поки здоров'я дозволило, організуванням і розвитком української бібліотеки при церковній громаді.

В середу 6-го липня в похоронному заведенні відбулась Панахида, яку відправляв о. Микола Равлюк при численній присутності друзів покійної і при врочистім співі церковного хору під проводом пана Івана Токарика.

Похоронна Служба відбулась в четвер 7-го липня в Українській Православній Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві. Похоронено покійну на парафіяльному цвинтарі. Жалібний день закінчився поминальним обідом. Тут промовляв о. М. Равлюк і пані Ірина Мушка від Союзу Українок.

Олена залишила у глибокому смутку мужа Власа, брата Андрія в Саскатуні, Саск., сестру Віру Гейл в Мисисага, Онт., і багато племінників і племінниць.

Хай душа її буде в Божій опіці, а канадійська земля хай буде їй пером. Вічна їй пам'ять!

Учасник похорону

БЛ. П. ТЕТЯНА ПИВОВАР
Ст. Кетеринс, Онт.

Ділимося болючою і сумною вісткою, що дня 9 червня 1977 року, по тяжкій недузі відійшла у вічність Тетяна Пивовар з роду Турцевич. Народилась 1900 року у священичій родині на прекрасній Волині. Батько священик Афанасій і паніматка Марія.

Покійна Тетяна виховувалась і побирала науку в Інституті „Благородних Дівиць" в м. Холмі. Тут серед пишної Волинської природи, квітучих садків і піль проходили її дитячі роки і молодість аж до першої світової війни 1914 р. Під тиском воєнних обставин, мусіли виїхати далеко на Схід, — на Дон. В станиці Аксайде жила тітка Тетяни, рідна сестра матері, заміжня за козацьким полковником Карташовим. В 1915 році вступила в Єпархіяльне Училище і закінчила його в 1918 р., одержавши атестат зрілости.

З вибухом революції, по дуже тяжких зусиллях, вся родина повернулась на Волинь, яка вже була окупована поляками. Учителювала аж до виїзду в Канаду. Тут познайомилась з Леонтієм Пивоваром і вийшла заміж. Покійна Тетяна була доброю і практикуючою християнкою. Майже ніколи не пропускала Служб Божих в парафії св. Юрія.

Похорон відбувся 11 червня ц. р. Відправляли два священики: Настоятель храму о. Ф. Легенюк і о. митрат П. Ґліцький. Хоч це був робочий день, все ж таки церква була повна. Як в церкві так і на цвинтарі були дуже гарні відправи. Співав церковний хор під керівництвом диригента п. Олекси Мельничука.

Після зложення тлінних останків на цвинтарі, — відбувся в парафіяльній залі заупокійний обід, якого приготовило жіноче т-во, головою якого є п-і М. Філенко. Господарем пообідньої програми був голова громади п. Михайло Головаш. Після багатьох промовців, була переведена збірка на рідну пресу, з того на „Промінь" $30.00.

Покійна Тетяна залишила в смутку мужа Леонтія, сестру Маргариту з сином Володимиром з невісткою Ганею, двох братів Нікандра і Арсенія та цілу православну громаду в Ст. Кетеринс.

Цей скромний допис про покійну Тетяну пересилає її рідна сестра

Маргарита Пилипчук

ПОДЯКА

Я, горем прибтий, Леонтій Пивовар, муж покійної Тетяни, складаю дуже ширу подяку: Настоятелеві о. прот. Ф. Легенюкові, о. митратові Ґліцькому, д-рові Кірейкові, диригентові О. Мельничукові, тілоносцям, Жіночому Т-ву, управі громади і всім, що прийшли віддати останню прислугу та останній поцілунок моїй Дорогій Дружині. **Леонтій Пивовар**

БЛ. П. ВАСИЛЬ МОСКАЛЮК, Валей - Сурей, Бє К.

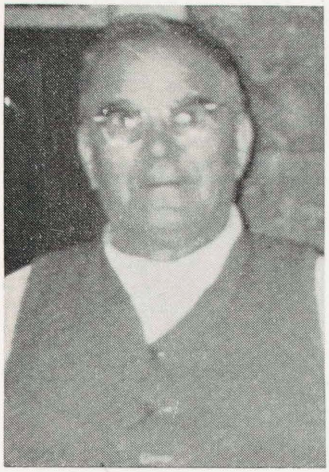

Дня 4 травня 1977 року після важкої недуги впокоївся в місцевій лікарні Сурей Меморіял бл. п. Василь Моксалюк на 84 році життя. Народився він 14 січня 1893 року в селі Добренівці, Чернівецької обл. Буковина. В 1903 році приїхавши до Канади з його родиною, маючи всього три роки. Одружений був в 1915 році з Марією Козак.

Перше своє господарство почав з дружиною на фармі між Бюкенен і Інсінгер, Саск. Фармерував там впродовж 15 років, також при цім займався майстеркою і ковальством. У 1930 році переїхавши до „Вест Бенд" і там відкрив свою майстерню і працюючи стало по своїм фаховім зайняттю. Крім цього знаходив і час для організованого життя, як от збудования Народного Дому. Опісля був активним членом і його дружина Марія в церковній громаді в Едмор, Саск., а після 10 років проживав з родиною в околиці Фом Лейк, Саск. Крім своєї праці і тут причинився багато в праці до народно-церковного життя, за його почином набуто площу і будинок на потребу для громадських імпрез і церковного життя.

Після цього Василь Москалюк переїхав 1944 до провінції Бр. Колюмбії та оселився з родиною в містечку Валей, де став членом української православної громади в Ванкувері. Однак мріяв, щоб якнайскорше зорганізувати церковну громаду в Валей і так сталося при добрій волі і ще кількох родин, крім родини Василя Москалюка було зорганізовано церковну громаду. Перше православне Богослуження відбулося в садку бл. п. Василя Москалюка.

За свого життя бл. п. Василь Москалюк був людиною працьовитою, вирозумілою і примірною, та як член громади на протязі довгих років був приналежним старшим церковним братчиком. З нагоди ювілею 25-ліття громади Успіння Пресвятої Богородиці в Валей, церковний провід нашої Св. Церкви на чолі з Митрополитом Андреєм нагородив п-во Василя і Марію Москалюків, за їх заслуги грамотою.

Залишив в глибокому смуткові овдовілу дружину марію і донечок — Василину й Софію, з їх мужами Василем і Риджом, невістку Павліну, дев'ять унуків і десять правнуків, брата Михайла в Ватсон, Саск., дві сестри: Марію в Бюкенан і Єлисавету в Фом Лейк, Саск.

Заупокійну панахиду відслужив парох 5 травня вечерома наступного дня вранці Похорон відслужив в Церкві Успіння Пресв. Богородиці в Валей о. Петро — настоятель, а церковний хор в супроводі добр. П. Блажук співав похоронну відправу. Храм Божий був вщерть заповнений вірними, членами родини і приятелями. Тіло бл. п. Василя Москалика похоронено на цвинтарі „Валей В'ю Меморіял Ґарденс" в Сурей.

Після похорону була поминальна тризна в Авдиторії Українського Православного Центру, старань членок Союзу відділу ім. О. Кобилянської. Дорогий друже нехай же Всевишній Господь прийме душу твою до Царства Божого й оселить її між праведними. Вічная Пам'ять!

о. П. Б.

* * *

ПОДЯКА

Ми родина огорнена горем і смутком висловлюємо щиру нашу вдячність всім численним учасникам, що були такі ласкаві і прибули на похорон дорогого мужа, батька і улюбленого дідуся і прадідуся бл. п. Василя Москалика.

Сердечна подяка нашому о. настоятелю П. Блажуку, диригентці п-ні А. Залубняк, добр. П. Блажук, церковним хористам, парафіяльній управі, членам громади, членкиням місцевого відділу Союзу Українок, за добре прилагоджений обід (поминальну тризну), братчикам і сестрицям.

Остаємося до Вас щиро вдячними:
Дружина Марія, дочки Василина і Софія, зяті Василь і Ридж та внуки і правнуки

БЛ. П. КЛИМ БОЯРЧУК Валей - Сурей, Б. К.

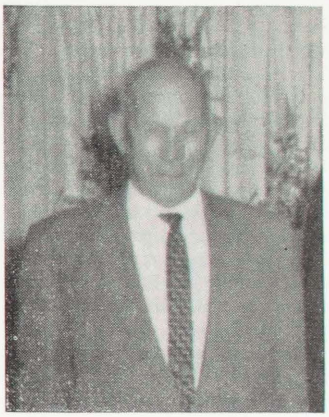

У понеділок дня 29-го серпня, 1977 року відійшов у вічність на 86 році життя бл. п. Клим Боярчук. Він спочив в Бозі в Едмондській лікарні Линвуд, Вашингтон, США.

Клим Боярчук народився в селі Грушівці, повіт Рівно на Волині, Зах. Україна в родині Афанасія і Епістімії Боярчук 24 листопада 1890 року. Бувши молодим і енергійним юнаком прослужив п'ять років в збройних силах російської армії, а по закінченні 1 світової війни вернувся щасливо додому, де із теплими привітаннями і сльозами і радощами привітала свого найдорожчого мужа і батька дружина Юлія з сином та донькою в холодній хаті. Це був критичний післявоєнний час.

Навістила сумна вістка родину Боярчуків, бо відійшла у вічність дочка і вони лишилися з одним сином Василем. Від закінчення війни до 1929 року прийшлося родині важко бідувати і на весні в тому ж самому році подружжя Боярчуків залишили Рідний Край. До Канади прибули вони 1-го травня 1929 року до м. Едмонтону, а незадовго поселилися на фармі в околиці Сіба Біч.

Крім свого щоденного зайняття в рільництві, п. Клим Боярчук взявся із своїми земляками-краянами і за культурно-освітню працю. За його активним почином було основано Читальню Просвіти, в якій був першим

(докінчення на ст. 33)

Річні звіти відділів Союзу Українок Канади

ДАВФИН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відбулися в Українській Православній Авдиторії 5 грудня 1976. Голова пані Розалія Грицай попросила Всеч. о. прот. Стефанюка до молитви. Слідувала хвилина мовчанки за покійних, які відійшли у вічність. Предсідницею зборів була голова Розалія Грицай — рекорд. секретаркою пані Анна Скакун. Слідували звіти діяльности заряду, комітетів і референток.

Голова пані Грицай у своїм звіті склала щиру подяку всім членкам за їх добру кооперацію впродовж цілого року. В протязі року відбулось 9 місячних зборів, і троє засідань заряду та комітетів. На зборах читано кореспонденцію, обіжники, і різні матеріяли.

Діяльність упродовж року була така: Концерт Лесі Українки з програмою, і з відзначенням членок за 25-літню працю і членства у відділі. Відзначені були: Анна Мазур, Павліна Рубашевська, Анастасія Возьна, Ксеня Бураковська і Анастасія Самець.

З дальшої діяльности відділу: членки причинилися в день відкриття „Форт Давфин" музею, де членки подарували жіночий і мужеський український стрій на виставу. Відсвяткували 50-ліття — Ювілей С.У.К. і цієї нагоди пожертвували $50.00 на „Промінь". Посилали делеґатку на з'їзд, улаштували Свято Книжки з програмою. Вінок для незнаного вояка, брали участь у Листопадовім Святі, мали продаж варенників, базар річний проєкт, помагали під час провінціяльного Фестивалю в Давфині, продаж уживаної одежі. Набули піч для випалювання горшків і кераміки, допомогли фінансово вести частину курсу ткання, дали пожертви сліпцям, членки відділу помагали на „мілс" і „гвілс", збирали жертви на Музей у Саскатуні п-і Марія Андрейчук і Юстина Симчич. Вислали одну дитину до Кристал Лейк оселі.

Пожертви: Музей в Саскатуні — $708.00, резиденцію — $1,000.00, на авдиторію — $1,168.22, Колегію св. Андрея — $300.00, С.У.С. — $100.00, віз на параду — $50.00, оплатили частину курсу ткання — $150.00, Фонд Кобринської — $25.00, Юліяна Стечишина — $25.00, різні жертви, як: стипендійний фонд, Музичний фестиваль, з'їзди, Різдвяне побажання на „Промінь" $10.00.

Знимка з членок відділу ім. Лесі Українки в Давфині, які були відзначені з нагоди їхньої 25-ньої праці. Зліва направо — Анастасія Возна, голова Розалія Грицай, Павліна Рубашевська, Анна Чайковська (вручувала грамоти) і Анастасія Самець. На знимці бракує двох ювіляток — Анни Мазур і Ксені Бураковської.

В касі осталося $942.70, по різних розходах осталось $307.79.

Заряд на 1977 р.: уступивша голова — Марія Білоус, голова — Розалія Грицай, 1-ша заст. голови — Агафія Перепилюк, 2-га заст. — Текля Шовдра, рекорд. секретарка — Анна Скакун, заст. секр. — Євгелія Керелюк, кореспонд. секр. — Марія Андрейчук, касирка — Юстина Симчич. Програмовий комітет — Єлисавета Підлипна, Марія Ґорчинська, Анна Мазур; відвідувачки хворих — Катерина Самець і Анна Бігун. Радіо і преса — Анна Чайковська. Телефонічний комітет — Анна Кійко, Анна Стандрик, Анна Клапоущак, Кароля Дуткевич. Контрольна комісія — Анна Швець, Юстина Маранчук, Ксеня Кураковська. Бібліотекарки — Марія Лігол, Анна Клапоущак. Комітет збирання фондів на Музей — п-і Марія Андрейчук, Юстина Симчич. Дорадча рада до молодшого СУМК — п-і Юлія Бучій і Юстина Маранчук. Референтки „Променя" п-і Марія Андрейчук і Юстина Симчич.

Анна Скакун, рекорд. секр.

ВАТСОН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 2 грудня 1976 р. в домі дані Дучак.

Збори відкрила голова Анна Секондяк молитвою і привітала присутніх. Предсіднидею була Л. Процько, секретарювала на зборах Марта Франко. Слідували звіти урядниць і комітетів .

Про діяльність відділу звітувала секретарка Марта Франко а від комітету сестрищь Катерина Камінська. Фінансовий звіт подала О. Бокшован.

Упродовж року відбулось 9 місячних зборів і одно засідання. Відсвяткували день Матері, роковини Шевченка і Лесі Українки. Членки брали участь у місцевім Фестивалі і мали

спільне свячене, один обід, перекуски, 3 домашні печива і храмовий обід і також справили вечерок у домі старших громадян та відвідали у шпиталях. Членки разом з членами ходили колядувати для церковної громади.

Наш відділ має мале число членкинь то мусимо більше працювати, щоб сповняти потреби церкви, доглядати і удержувати залю під церквою, а також давати на інші потреби.

Фінансовий звіт: з 1975 року лишилось $123.32, прихід з 1976 року — $620.71, розходи — $573.75, осталося у касі — $170.28.

Управа відділу на 1977 рік осталася та сама: голова — Анна Секондяк, заст. голови — Катерина Камінновська, секретарка — Розалія Маґас, касирка — О. Бокшован. Сестриці — Анна Манчур, Катерина Камінновська, Л. Процко і Анна Дучак. Господині — Л. Процко, Марта Франко, Г. Романюк, А. Возняк. Комітет шпиталю — М. Жук, К. Сліпець, К. Камінновська і А. Секондяк.

Контрольна комісія — Марта Франко і Анна Вогняк.

Р. Маґас, секр.

ВІННІПЕҐ, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулись 9 грудня 1976 у Соборній авдиторії. Предсідницею зборів була голова пані М. Кушнірик; секретарювала пані В. Кутний. Молитву провів наш капелян Всеч. о. А. Тетеренко, як також привітав присутніх на зборах короткою промовою глибокого змісту, між іншим сказав, що річні збори відділу є найважливіші збори за цілий рік, бо показують, яку працю виконано. Союз Українок Канади має найбільше членів, і виконує найбільше праці; опікується молодшим СУМК-ом, де одні підростають, а менших треба виховувати. Члени відділу вирішують працю у домі, і у громаді; признання і пошана тим що працюють у відділі.

Всеч. о. Тетеренко провів молитву і хвилиною мовчанки вшанували членок, котрі відійшли у вічність.

Слідували звіти заряду і комітетів. Впродовж року відбулось 10 звичайних засідань. Відділ улаштував чай товариської зустрічі з приводу святкування 50-річчя Українського Православного Собору Св. Покрови; де відділ вітав бувших голів, колишніх членів, і парафіян Собору. Того самого вечора відділ відзначив випускників 10 кляси недільної школи. Ми влаштували весняний чай і весняний базар. Разом з шкільним комітетом зарядили осінній чай, прихід з якого призначено на потреби Рідної школи. Кілька членок відділу навчали в рідній і недільній школі писати писанки під час Великого посту.

Дали печиво до спільної Святої Вечері, спільне свячене; на храмове свято; на відкриття літньої оселі „Веселка", на карнавал, прихід з якого іде на літню оселю „Веселка", як також відділ підтримав фінансово кандидатку з Собору на королеву, під час карнавалу; на з'їзд Пров. управи; на КУК чай. Членки брали участь у маніфестації біля пам'ятника на площі парляменту і в концертовій залі Сентеніял в обороні віри і Христової Церкви в Україні. Членки дали поміч при випродажі уживаної одежі, яку влаштувала Ман. Пров. Екзекутива. Зарядили „День уродин" у Селкірк Аве. Дей Сентр для старших громадян північного Вінніпегу. Вислали 2 делеґатки на осінній Пров. з'їзд. Влаштували продаж зимових капелюхів. Пані О. Завісляк, референтка молодшого СУМК дала виклад на тему „Як успішно провадити роботу з молодшим СУМК". Членки нашого відділу шиють для Червоного Хреста. Членки також навчають у Рідній і Недільній школі.

Наші фінансові зобов'язання: — Заплатили бюджет до Централі, дали $500.00 на Собор Св. Покрови, $380.00 на Рідну школу при Соборі, $21.00 на „Промінь", $10.00 на Стипендійний фонд С.У.К., $10.00 на організаційний фонд С.У.К., $10.00 на Юнайтед Вей, $58.28 — дарунки для випускників 10 кляси Недільної школи. $45.34 — перекуска на День Уродин у Селкірк Авеню Дей Сентр. $198.77 — за телефон у Соборній авдиторії.

Фінансовий звіт: осталось з року 1975 — $199.57, приходи за рік — $2,501.38, розходи за рік 1976 — $2,186.88, осталось у банку $514.07.

Заряд відділу на рік 1977: уступивша голова — Марія Кушнірик, голова — Віра Ковальчук, заст. голови — Діяна Бабинчук, Галина Онуфрейчук, рекорд. секр. — Катерина Шат, касирка — Ірина Деда, кореспонд. секр. — Соня Пелех (англомовна), Емілія Луценків (україномовна), дорадниця молодшого СУМК — Марія Банн, помічниці — добр. Г. Тетеренко, Галина Химюк, фінансова секр. — Вайлет Чарнецька; референтка Червоного Хреста — С. Зітон; репрезентантка до КУК — Галина Онуфрейчук, Катерина Шат; ґардероба — Катерина Шат; предст. до Жіночої Ради — С. Зітон; телефон — Е. Дервард, Р. Байдак, Л. Ґреґорій. Відвідування хворих — С. Зітон, А. Тумак, М. Равлюк. Народне мистецтво — Галина Онуфрейчук, Емілія Луценків, Василина Кутна, Соня Пелех, Анна Юрійчук, Марія Кушнірик.

Шкільний комітет: голова — Анна Музичук, фін. секр. — Віра Ковальчук, рекорд. секр. — Розина Байдак, шкільні рахунки — Марія Банн.

Директор української школи при Соборі Всеч. о. А. Тетеренко, Недільної школи — добр. Г. Тетеренко.

Василина Кутна, рекорд. секр.

САСКАТУН
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Цього року відділ ім. О. Кобилянської в Саскатуні поніс велику втрату з відходом у вічність його енергійної й талановитої голови Ольги Андрущак, що вибула в проводі п'ять з половиною років під ряд. Тяжка недуга забрала її в повному розквіті життя 17-го липня 1976 р. Вона залишила за собою добре ім'я провідниці й організаторки громадських підприємств та імпрез. Під її керівництвом відбулися три провінційні Фестивалі Українського Мистецтва, в яких українська молодь виступала в змаганнях. Ольга Андрущак була обдарована почуттям краси і проявляла цей дар своїми неперевершеними писанками та артистичною декорацією катедральної залі на всякі національні свята та громадські імпрези.

В житті буває, що рядом із смутком зроджується в окремій площині і радість. Так було в нас. Наш відділ і загально українська спільнота з почуттям радости й гордости прийняла вістку про те, що Колеґія Св. Андрея у Вінніпегу відзначила найвищим відзначенням нашу заслужену діячку й журналістку Савелю Стечишин, наділивши її почесним докторатом канонічного права на конвокації 8 серпня 1976 р. Д-р Савеля Стечишин втішається повагою та за-

гальним признанням за її багатогранну працю в кількох ділянках — в Інституті ім. П. Могили, в організації Союзу Українок як піонерка, довголітня голова та перша редакторка, в журналістиці як редакторка „Довкола Дому" та авторка кількох книжок. З приводу відзначення місцева англомовна преса подала про неї прихильні репортажі, а радіостанція CBC відбула з нею два інтерв'ю. Саскачеванська Асоціяція Домашньої Економіки вшанувала її на бенкеті почесним членством. Для нашого відділу це слава і гордість. Наша Катедральна громада і відділ вшанували д-р Савелю Стечишин на спільнім обіді в День Подяки.

Головою відділу на місце покійної О. Андрущак стала Марія Гарбус, перша заступниця голови, довголітня членка управи, референтка „Променя" учителька садочка. Маючи широкий досвід у громадській праці, вона вдало покерувала працею відділу.

Річні збори відділу відбулися 12 грудня при співучасті великого числа членок. Зборами провадила голова Марія Гарбус. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять покійних членок. Змістовні звіти голови та інших членів управи передали огляд цілорічної праці.

Впродовж року відбулося 9 місячних зборів і 2 засідання управи. У виховній ділянці відділ займається садочком, молодшим відділом СУМК, допомагає старшому відділові СУМК, українській та недільній школам. Цього року членки почали шити й вишивати однострої для СУМК. Впродовж року в громаді відбуваються різні підприємства та імпрези, що їх влаштовує Катедральна управа при співучасті відділу, до яких належать — Спільна Свята Вечеря та Щедрівка, Пущення, Спільне Свячене, храмовий Празник, поминальний обід під час Місії, День Подяки, в програму яких входить доповідь.

Для придбання фондів відділ влаштовує чайки, продажі печива, вишивок і писанок, а далі й бінго, провадить їдальню під час „Ексибишон", відбуває ярмарки харчів, печива і писанок в центральній Плазі міста. Вся ця праця затруднює велике число осіб.

В культурноосвітній ділянці віддано окрему увагу книжці „ПІВСТОРІЧЧЯ" відділу, що її написала С. Стечишин з приводу 50-річчя його існування. Влаштовано чай членства з доповіддю Емілії Табачнюк і Ювілей Союзу Українок Канади при співучасті голови Союзу Українок Канади Анастасії Шемелюк. Головну доповідь мала бувша голова Савеля Стечишин.

Відділ пожертвував на такі цілі: $8,000.00 на Катедру Пресв. Тройці, $3,000.00 на Український Православний Пансіон, $500.00 на Музей Союзу, $300.00 на Музей в пам'ять покійної Ольги Андрущак, $200.00 на оселю Зелений Гай, $250.00 на журнал „Промінь", $60.00 на Інститут ім. П. Могили.

До управи на 1977 рік увійшли: Голова — Анна Холод, уступаюча голова — Марія Гарбус, перша заст. голови — Марія Воронюк, друга заст. голови — Докія Баєр, третя заст. голови — Катерина Паньграс, четверта заст. голови — Анна Клапоущак, п'ята заст. голови — Олена Багрій, протокольна секр. — Розалія Антимнюк, заст. прот. секр. — Марія Гарбус, кореспонд. секр. — Леся Удод, касирка — Ольга Гавриш.

Референтки: освіти — Йоганна Михайленко, членства — Анна Герасимчук, бібліотеки — Тетяна Гарбар, „Променя" — Марія Гарбус, преси — Савеля Стечишин, архіву — Наталка Депутх, мистецтва — Марія Доктор, шпиталів — Савеля Олексин, садочка — Вікторія Бальон, перекусок — Анна Ріпак, чаїв — Кароліна Завадюк, шпиталі умово хворих — Анна Янів, Інст. незрячих — Анна Папіш, бінго — Вероніка Лозова, шкільництва — Анна Михайлюк, Музейної Фундації — Параня Турецька. Надзірна Рада молодшого СУМК — Леся Удод, старшого СУМК — Петруся Вівчар. Представниці до КУК — Анна Папіш, Анна Михалюк, Марія Дорош. Представниці до Жіночої Ради — Ольга Бандурка. Комітет майна кухні — Михайлина Никіфорук, Маланія Пігач, Розалія Борса. Голови Кружків: Риверсдейл — Анна Герасимчук, Плезент Гил — Катерина Бартко, Нютана — Вероніка Лозова, Бранскил — Анна Папіш, Вестмавнт — Параня Турецька, Чирчил — Єлисавета Вахняк.

Контрольна комісія — Петруня Чимборик, Василина Митрополит, Анна Стефанюк.

Сестриці: Почесні — Софія Грещук, Варвара Катеринич. Активні — Маланія Пігач, Михайлина Никіфорук, Розалія Борса, Ольга Боднарчук, Анна Пігач, Параня Бокшован.

Оля Луцюк, прот. секретарка

ПРИНЦ АЛБЕРТ, САСК. ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 20 листопада 1976 в церковній авдиторії. Предсіднщею зборів була С. Бартко, секретаркою Д. Панчук. Молитву провів о. О. Рибалка. Вшановано однохвилинною мовчанкою відійшовших у вічність членок.

Звіти різних комітетів виявили велику працю товариства.

Діяльність відділу за рік 1976. Впродовж року відбулось 9 місячних зборів і 3 засідань. Членки приготовили Йорданську вечерю, також вечерю для ТУС, спільне свячене, весняний чай, храмовий обід, на День Подяки обід і два випродажі печива. Гостили голову С.У.К. — пані А. Шемелюк, видали вечерю на карнавал, вечерю для сумківців і обід. Товариство видало перекуски для 13 похоронів і один поминальний обід та 32 інших підприємств.

Шпитальний комітет відвідує шпиталь і старечі доми. Товариство вислало 12 рож хворим у шпиталі і відвідали за рік 222 пацієнти. Також відвідують хворих по домах.

Освітня праця включала концерт Тараса Шевченка, свято День Матері, писання писанок, і свято 50-річчя С.У.К.

Мистецький комітет заявив, що членки вишивали речі до Музею і до товариства. Речі були продані на весняному чайку. В українській школі є 24 дітей. Добр. і о. Рибалка навчають в рідній школі. В недільній школі є 38 дітей. Від Червоного Хреста членки вшили ковдру і одяг для дітей до теплих країв.

Заряд відділу на 1977 р.: голова — С. Краковець, заступниці — А. Марковська і В. Паскарук, секр. — Д. Панчук, кор. секр. — А. Марковська, касирка — Г. Орлецька.

Комітети: сестриць — М. Вовчук, п. Голик, п. Марусяк, п. Орлецька, п. Бартко, п. Паскарук, п. Гринюк, п. Дмитрук, п. Марковська, п. Дарчук. Господині — п. Сайдор, п. Гавриш; шпитальний — М. Гринюк і п. Ісаєнко; освітній — добр. Рибалка, п. Марусяк і п. Панчук; мистецтва — п. Франц, п. Галик і п. Кардаш; української школи — п. Карпіш, п. Дарчук, п. Журавінська; „Променя" — А. Марковська; Червоного Хреста —

Д. Панчук. Контрольна комісія — добр. Рибалка, п. Денисик і п. Гринюк.

Відділ купив меблі і диван до параф. хати.

З 1975 року осталось — $911.70, прибутки в 1976 — $4,949.73, видатки — $3,694.56, осталось у касі — $2,166.87.

Доротея Панчук, секр.

КЕЛОВНА, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. САВЕЛІ СТЕЧИШИН

Річні збори жіночого товариства відбулися 30 листопада вечером у парафіяльній залі. Голова Дора Марцишин відкрила збори молитвою, а опісля привітала членок і гостеп.

Діяльність відділу за рік 1976-тий: відбулось 8 місячних зборів і 2 засідань заряду. Членки ходили колядувати разом із чоловіками, мали забаву на Новий Рік, приготовили Йорданську Вечерю, виповнили анкету до Централі Союзу, постарали книжок для СУМК і рідної школи та програми на свята через рік. Приготовили чотири весільних прийнять і дві ювілейні вечері, один поминальний обід. Брали участь у концерті Шевченка, мали вечерок для „Променя", День членства, свято Лесі Українки і День Матері, випродаж великодного печива і писанок, спільне свячене, улаштували пікник на День Батька, обід на храм.

Зимовою порою членки сходилися вечерами і вишивали, писали писанки, шили різні куснички на ліжник, який був першою нагородою на осінній базар. Приготовили прийняття для нашої крайової голови пані Шемелюк.

Під час мистецької Реґети (фестиваль) видавали вечерю і був тур нашої церкви, яким займався о. Мороз, мали українську виставку, продавали перекусску в мистецькому парку.

Відділ вислав своїм коштом одну сумківку до оселі в Тандер Бей. Під час вечора членства адв. Ґрегор виголосив доповідь про завіщання; пан Ворончак висвітлив фільм і дав пояснення щодо „Уважної їзди автом". Відбув вечерок на якім пан Окос висвітлював фільм з поїздки на Україну.

Членки їздили до Вернон до мистецького музею, де була українська вистава. Приготовили прийняття для Преосв. Владики Бориса в день посвячення новонабутого церковного цвинтаря, приготовили обід на День Подяки. Вислали делеґатку на провінційний з'їзд до Ванкуверу. Добродійний комітет відвідував хворих у шпиталях і по домах. Відбулось 2 випродажі печива, осінний базар і пущення з вечерою. Відсвятковано Свято Книжки і 50-літній Ювілей Союзу Українок Канади.

Вислали $44.25 на Музей до Саскатуну. Передали $500.00 до церковної каси.

В касі з 1975 р. — $3,352.78, приходу в 1976 — $8,125.00, розходу — $8,085.07, в касі осталось — $3,329.71.

Заряд на 1977 рік: голова — Дора Марцишин, заступниці — Наталя Іванишин і Софія Охітва, секретарка — Зиновія Талпаш, заст. секр. — Наталя Іванишин, касирка — Розалія Петращук. Контрольна комісія: Марія Колібаб, Олександра Тимчук, Марія Клевчук. Освітній комітет: Віра Гудима, Галя Новосад, Розалія Олеськів, Марія Бойко. Референтка „Променя" — Марія Митран. Сестриці — Анна Осовецька, Єлисавета Кудла і Ґеня Барабаш, квіти Анна Тодор.

Надзірна Рада СУМК — Ш. Бучій, Д. Ворончак. Українська і недільна школа — Дора Марцишин, Люба Карильчук, Дора Дубик.

Комітети: — базаровий, — Марія Наконечна, Анна Галик, Марія Клевчук, Розалія Петращук, Марія Митран; гостей — пані Томин, Анна Яковлюк; відвідування хворих — Марія Меленчук, Марія Наконечна і Анна Тодор; телефонічний — Ґеня Барабаш, Анна Маюк, Марія Копан, Марія Митран; будівельний — Дора Марцишин.

Зеновія Талпаш, секретарка

ТРАНСКОНА, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 6-го грудня 1976 в залі церкви Всіх Святих. Присутніх було 22 членок. Голова Л. Робак відкрила збори і попросила о. Міненка, щоб провів молитву. По молитві присутні вшанували відійшовших у вічність членок хвилиною мовчанки. Предсідницею зборів була голова Л. Робак, а секретарка О. Михальчук. Звіти цілорічної діяльности товариства здавали членки заряду і комітети.

Впродовж року відбулося 9 місячних зборів, а одні святочні сходини. Членки приготовили Святу Йорданську вечерю, спільне свячене, 2 церковні празники, два бенкети і різні перекуски-прийняття. Влаштували Весняний Чай і громадський базар.

На Різдво членки приготовили і розвезли 27 кошиків овочів для хворих і старших членів громади.

Наш відділ в році 1974 пожертвував на умеблювання одної кімнати в новім місцевім шпиталі, Конкордія. Цього року коли відкрили новий шпиталь, членки і старші члени громади прибули і визначили одну кімнату котру о. Міненко посвятив.

Членки нашого відділу навчають у недільній школі, яку очолює добр. Міненко. Членки також провадять молодший СУМК та школу українських танків.

Ми улаштували свято Лесі Українки. Реферат прочитала пані А. Гудима.

Фінансовий звіт відділу — з року 1975 осталося в касі $1,840.11, приходи за 1976 були $1,898.47, розходи за 1976 були $2,813.59. В касі зісталося $928.94.

Відділ пожертвував на церкву $1,000.00, „Промінь" $50.00, Допомоговий фонд Ґватемалі $25.00, Стипендійний фонд $25.00, організаційний фонд $15.00 та різні малі пожертви.

Управа відділу на 1977 рік: голова — А. Гудима, 1-ша заст. голови — Л. Робак, 2-га заст. голови — Г. Шепит, секр. — О. Михальчук, касирка — В. Савчук. Контрольний комітет — С. Руй, І. Шувера, Г. Чубата; реф. „Променя" Ґ. Гуменюк; реф. місцевого музею — А. Харенко. Телефонічний комітет: А. Ковальчук, Б. Марадин, К. Майданюк. Відвідування хворих — Л. Борескевич, П. Савка, А. Перек.

Оля Михальчук, секр.

РЕДФІЛД, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу ім. Л. Українки в Редфілд, Саск., відбулися 24 листопада 1976 року. Голова Стефанія Никифорук відкрила збори молитвою і перепровадила збори. Секретарка Олена Плюта перечитала місячний і річний звіт та список діяльности за цілий рік.

Впродовж року відділ відбув 8 зборів і 2 засідань, на яких все були

читані обіжники та по змозі виконували працю пропоновану Централею. Однак тому, що маємо лише 13 членок більшість нашої праці є при церкві і Народнім Домі.

Діяльність відділу — членки мали випродаж печива і писанок перед Великоднем, видали обід і вечерю під час з'їзду СУМК округи „Верховина" в Витков, Саск., видали похоронний обід і поминальну перекуску, приготовили храмовий обід, брали участь в святкуванню 50-ліття С.У.К. разом з іншими відділами округи Норт Бетлфорд, відбули вечерю з забавою, членки ходили колядувати з дітьми і членами церкви, щороку наш відділ уручує стипендії льокальним учням українознавства. Цього року одержали 1-шу нагороду — Маруся Ковальська, 2-гу — Іларіон Никифорук, 3-тю — Даруся Плюта.

Також цього року ми мали велику приємність гостити в себе нашу крайову голову С.У.К. — пані А. Шемелюк, яка загостила до нас під час своєї поїздки по Саскачевані.

Ми виконали бюджет до Централі Союзу та склали пожертви на такі цілі — на місцеву церкву $500.00; $150.00 на умеблювання кімнати в лікарні; $30.00 на ‚Промінь"; $20.00 на Фундацію Ю. Стечишина; $50.00 на оселю „Зеленил Гай"; $100.00 на Музей С.У.К.; $120.00 — на членство до Музею; $30.00 на організаційний фонд.

Слідували звіти комітетів, господинь, сестриць, та референток. Касирка Олеся Плюта здала фінансовий звіт. З 1975 року осталося $1,142.75, прихід в 1976 р. $2,410.00, розхід $2,286.77. В касі осталось $1,266.00 на 1977 рік.

На закінчення зборів уступаюча голова С. Никифорук подякувала членкам за їхню співпрацю за минулих два роки, та побажала якнайкращого успіху новому зарядові.

Управа на 1977 рік: голова — Ольга Никифорук, 1-ша заст. голови — О. Ковальська, 2-га заст. голови — Олена Плюта, кореспонд. секр. — Анна Дмитрук, рекорд. секр. — Кароля Дмитрук, касирка — Юлія Кучірка.

О. Ковальська (кор. секр. з 1976)

НИПАВИН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. О. БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відбулися 3 листопада у Народнім Домі Т. Шевченка. Збори відкрила голова О. Мохорук молитвою. Вона привітала членок і попросила на хвилину мовчанки за померлих членок, склала подяку зарядові і членкам за щиру працю і кооперацію в протязі року.

Наш відділ начислює 23 членки, 7 почесних членок і одна у Старечім домі. Впродовж року ми мали 11 місячних зборів і засідання заряду коли вимагала потреба. На зборах був читаний обіжник з Централі, а також на кожних зборах маємо маленьку розігравку, на яку жертвують членки.

Цього року ми придбали різні речі до кухні у Народнім Домі, придбали новий диван на підлогу до церкви. Відділ бере участь у Спільнім дні молитви і цього року ми мали приємність гостити цей день у нашій церкві. 4 членки беруть участь у окружнім хорі. Цей хор є під проводом П. І. Панчука співає на спільних Богослуженнях та концертах, як Різдвяний, Шевченка та Листопадове свято.

Членки улаштували випродаж різдвяного і великоднього печива, Спільне свячене і Храмовий обід, вечері на весільні і ювілейні оказії, також поминальні і похоронні обіди, мали Панахиду у листопаді за полеглих, Панахиду за О. Басарабову і Тараса Шевченка.

Членки відвідують хворих посилають квіти і картки до шпиталю, також посилають квіти на Різдво і День Матері нашим двом членкам, які є у Старечих домах.

Ми ходимо колядувати і помагаємо при церкві і Народнім Домі, де тільки потрібно.

Дали жертву на церкву, на музейну Фундацію, Інститут П. Могили, „Промінь", Союз Українок Канади, сповнили бюджет до Централі, і стали членом Музею С.У.К. у Саскатуні.

Цього року ми мали приємність вітати голову С.У.К. П. А. Шемелюк і пані О. Гавриш від Пров. Екзекутиви і Музею в Саскатуні. Пані Мохорук привітала дорогих гостей і вчепила їм корсажі. Пані Шемелюк передала привіт від Централі, поділилася думками з нашими членками і розповіла про працю Централі. Своїми щирими словами додала нам охоти до дальшої праці. Пані Гавриш говорила на тему музею.

В нашій касі цього року осталось $2,494.09,

До заряду на 1974 рік увійшли слідуючі: голова — О. Мохорук, заст. голови — М. Басараба, секр. — Маруся Григор, касирка — Р. Яців. Контрольна комісія — Славка Ісаєнко і О. Пронич. Добродійний комітет — Катерина Словська. Сестриці — М. Григор, В. Мадрига, М. Дмитерко, Гафія Пронич і К. Стадник.

Маруся Григор, секр.

АЙТУНА, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори жіночого т-ва відбулися в Народнім Домі 7 грудня 1976 року в присутности 21 членкинь. Голова пані Павліна Смицнюк відкрила збори молитвою. Предсідницею зборів була Софія Давидюк, секретаркою Юлія Яців. Членки різних комітетів здали свої звіти з різної праці. У своїм слові голова Павліна Смицнюк склала подяку членкам за співпрацю та згідність у всіх обов'язках.

Імпрези, що відділ влаштував впродовж року: Відбулося 8 місячних зборів і одні річні збори, членки приготовили 5 похоронних і поминальних перекусок, займалися різними бенкетами, улаштували осінній базар, два випродажі печива, спільне Великодне свячене, храмовий обід, сумківці ходили колядувати, членки улаштували свято членства, де членкині отримали 25-літню грамоту за їх постійну приналежність до Союзу Українок Канади, вислано делегаток на провінційний річний з'їзд до Саскатуну. Комітет відвідував хворих членок у шпиталі, а також на Великодні свята обдаровували писанками, постарали дві нові хоругви до церкви. Тов. влаштувало несподіванку для отця і добр. Гупків з нагоди їх 25-ліття подружжя. Отець і добр. Гупки при помочі тов. приготовили Різдвяну програму, свято Тараса Шевченка і День Матері.

Також дуже приємний вечерок відбувся, коли голова Союзу Українок Канади пані Шемелюк загостила до нашого відділу.

По змозі жертвуємо на інституції — як Катедра, Інститут П. Могили, „Промінь", організаційний фонд С.У.К. Сповняємо свій бюджет та даємо пожертви на інші народні цілі.

Фінансовий звіт: остало в касі з 1975 року — $6,928.81, приходи 1976 — $5,153.50, розхід — $4,693.65. Тов. передало $5,000.00 до церковної каси.

Осталося готівки — $1,526.03.

Управа на 1977 рік: голова — Єлисавета Козій, перша заст. голови — Ліна Шевчук, друга заст. голови — Олександра Мельник, секретарка — Юлія Яців, касирка — Параня Козій.

Юлія Яців, секр.

КАДВОРТ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 3 листопада 1976 у церковній залі. Було 15 присутніх членок. Голова, Савеля Ґриба відкрила збори молитвою. Предсідницею зборів була Анна Тріщук, а секретаркою Наталя Котелко.

Впродовж року відбулося 8 місячних зборів та одно загальне засідання. На зборах були читані всі обіжники Централі С.У.К. та Провінційної Екзекутиви, як також і реферати на різні свята. Більшість членок беруть журнал Промінь та набули собі відзнаку смолоскип. Добродійний комітет відвідував хворих, висилали картки та квіти. Відбули такі підприємства — приготовили спільний храмовий обід, вечерю на забаву ТУС; продаж різдвяного та великоднього печива, Святу Вечерю на Щедрий Вечір, спільний „вінер ровст", одну поминальну перекусу, одну ювілейну вечерю та один шкільний бенкет, одну розігравку, мали бінґо та вечерок роковин в Домі для Старших громадян. Товариство опікується Недільною школою в якій навчають членки — Наталя Котелко і Зеновія Юзик. Ми кожного року висилаємо бюджет і анкету до Централі та посилаємо делеґаток на з'їзди.

В місяці жовтні мали прийняття нашої голови Союзу пані А. Шемелюк, та пані Гавриш з Провінційної Екзекутиви. Було дуже приємно познайомитися з пані Шемелюк та почути її цінну промову. Були вручені корсажі нашим гостям, як і також всім жінкам котрі є членками С.У.К. 25 років або довше.

Заряд на 1977 рік: голова — Савеля Ґриба, заступниці голови — Наталя Котелко і Анна Тріщук, секретарка — Зеновія Юзик, заст. секр. — Ґеня Тріщук, касирка — Анна Митрополит. Контрольна комісія — Ольга Заставна, Софія Котелко, Наталя Котелко. Добродійний комітет — Ш. Котелко, Агата Тріщук, Ольга Заставна, Анна Митрополит. Референтки: преси — Савеля Ґриба, музею — Леся Дяків, „Променя" — Савеля Ґриба. Телефонічний комітет — Леся Дяків, Ольга Заставна Ґеня Тріщук. Комітет Пансіону Старших — Доця Тріщук, Марія Табашнюк, Юлія Дяків.

Відділ ім. Кн. Ольги в Кадворт. Перший ряд сидять зліва направо: П. Грицюк, М. Табашнюк, Д. Тріщук, М. Іванишин, М. Сопотик Ф. Бицкал, А. Гриців. Нема на знимці — А. Тріщук, Ш. Котелко, Д. Кіндрачук; другий ряд: Ю. Дяків, Ґ. Тріщук, С. Котелко, О. Заставна, Д. Тріщук, С. Ґриба (голова), З. Юзик (секр.), А. Митрополит (касирка), Н. Котелко, А. Тріщук, Л. Дяків.

Зеновія Юзик, секретарка

ДОНВЕЛ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 8 грудня 1976 р. у домі пані Софії Маленович. Збори відкрила голова Лелія Петрів молитвою і хвилиною мовчанки вшановано покійних членок відділу.

Предсідницею зборів була голова — Лелія Петрів, а секретаркою — Петруня Процишин. Слідували звіти членок заряду.

Голова відділу у своєму слові склала щиросердечну подяку усім членкам за їхню щиру співпрацю і добру кооперацію та послух, хоч нас є мале число, однак ми працюємо в згоді й єдности, а це є найбільша сила у товаристві чи громаді.

Впродовж року ми відбули 10 місячних зборів і двоє засідань заряду. На зборах ми читали обіжники з Централі і цікаві статті з журнала „Промінь" та відбувалась дискусія над прочитаним.

З нашої діяльности: ми улаштували роковини Шевченка і Лесі Українки святочними сходинами, День Подяки, пущеня і продавали перекуску.

Заряд на 1977 рік залишився той самий: почесна голова — Олександра Розновська, голова Лелія Петрів, заст. голови — Антонія Капельчук, рекордова і фін. секр. — Петруня Процишин, касирка — Анна Маковська; контрольорки — Антонія Копельчук і Стефанія Шуковська. Програмовий комітет — Галина Симбаліста, Софія Маленович і Анна Маковська. Господині — Ант. Копельчук, Софія Маленович Анна Маковська і Галина Симбаліста. Комітет відвідування хворих — Стефанія Шуковська і Пет. Процишин.

Фінансовий звіт: у касі з 1975 року осталось $844.22, приходи в 1976 році $804.56, видатки — $513.90. У касі осталось $1,134.88.

Товариство жертвувало на такі цілі: місцевий Народний Дім, церкву, Інститут Петра Могили, рідношкільну Фундацію ім. В. Сарчука, Музей, „Промінь", та інші добродійні організації.

9 листопада мали честь вітати голову Союзу Українок Канади пані Анастасію Шемелюк та окружну представницю пані М. Котелко. Пані А. Шемелюк своєю лагідною і ласкавою прихильністю надала нам сили гордо нести хоч маленьку іскру до того невгасаючого вогню — Центрального проводу, який так успішно провадить нас уже пів століття.

Щасти, Вам Боже, на будуче.

Петруня Процишин — секр.

РАДВЕЙ, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 21 січня 1977 року у Народнім Домі. Збори відкрила голова пані Снайчук молитвою. Членки вшанували пам'ять померших членок відділу. Предсід-

ницею зборів була пані Анна Боєчко а секретаркою Марія Чорний. Слідували звіти заряду і комітетів та контрольної комісії

Голова пані Снайчук подякувала зарядові й членкам за співпрацю та кооперацію. Відділ сповнив свій бюджет до централі Союзу.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборів і 2 надзвичайних засідань. Заходом відділу і церковної громади відсвяткували 50-літній Ювілей нашої церкви. Членки приготовили храмовий обід, вечерю з варениками. Наш відділ склав пожертву на місцевий Народний Дім і на місцеву бібліотеку. Висилаємо квіти або горнятко хворим членкам у шпиталях.

Фінансовий звіт: з 1975 р. осталось в касі — $1,344.54, приходи у 1976 році — $882.49, розходи — $349.31, в касі осталось — 1,877.72.

Заряд відділу на 1977 рік: голова — Марія Снайчук, заст. голови — Анна Боєчко, секретарка — Марія Чорний, касирка — Єлена Онищук. Контрольна комісія — Елсі Торончук, Ольга Венгер і Наталка Савчук. Господині — Наталка Палійчук, Вероня Чорний, Гафія Літвін, Ольга Венгер. Добродійний комітет — Наталка Савчук і Розалія Чорний. Сестриці до церкви — А. Боєчко, пані Літвін, пані Базан, пані Румор і добр. Савченко та Єлена Сікора.

Марія Чорний, секр.

Сидять: Наталія Скочиляс, Наталія Пелешок, Марія Дутчак, Марія Друль, Марія Чвалюк, Юзефія Друль, Настя Друль. Стоять гості і членки: Юська Друль, Мих. Чвалюк, Параня Мануляк, Ганна Друль, Марія Бородій, Ґеня Матієшин, добр. Шкрумеда, Марія Мандзюк, Катерина Швалюк, Мірта Друль, Анна Боклащук, Анастасія Гричак, Емілія і Розалія Пелешок.

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК І ВШАНОВАННЯ ПОЧЕСНИХ ЧЛЕНІВ

МЕНЗІ, МАН.

Дня 3 грудня 1976 р. заходом відділу ім. Лесі Українки відбулося свято 50-ліття С.У.К. і також вручення 25-ліньої грамоти для сімох почесних членок.

Програма свята почалася Молебне мв церкві — служив місцевий парох о. Мих. Шкрумеда. Після відправи всі перейшли до Народного Дому, де заля була по святочному прибрана.

Програму відкрила і керувала нею заст. голови Мих. Чвалюк. Вступне слово прочитала Розалія Пелешок. Далі слідували програмові точки. Членки відспівали три пісні: „Гетьте думи", „Як я була молодою" і „Летить галка через балку". Дует відспівали Наталія Скочиляс і Наталія Пелешок. Деклямації — Мірта Друль, Михайліна Чвалюк і Іван Пелешок. Святочний реферат відчитала голова Юська Друль. Далі о. Шкрумеда у своїй промові дав признання членкам за їх працю і побажав успіхів на майбутнє.

Відзначені членки — зліва направо: Михайліна Чвалюк, Юська Друль, Розалія Пелешок, Емілія Пелешок, Настя Друль, Каська Друль, Мірта Друль.

Гостею цієї імпрези була наша добра приятелька, бувша голова Пров. Екзекутиви пані Марія Мандзюк. Вона мала дуже гарну допо-

відь і додала членкам більше охоти до дальшої праці.

Дані пані Мандзюк вручила 25-літні грамоти слідуючим членкам. Насті Друль, Мірті Друль, Михайліні Чвалюк, Касьці Друль, Емілії Пелешок, Юсьці Друль і Розалії Пелешок.

Мих. Чвалюк в кінцевім слові подякувала о. Шкрумеді, пані Мандзюк, гостям і взагалі всім, що взяли у-

часть в цій великій імпрезі.

На закінчення членки подали чай та гостили присутніх ювілейним тортом.

Секретарка

50-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В ЛОНДОНІ, ОНТ.

В неділю 29 травня 1977 року відділ Союзу Українок ім. Княгині Ольги в Лондоні, Онт. відзначив 50-літній ювілей Союзу Українок Канади і при цій нагоді посвятили організаційний прапор. Після Служби Божої, відбулася церемонія посвячення прапора. Настоятель о. Фляк пояснив значення організаційного прапора. Кумами при прапорі були в більшости бувші голови відділу і почесні гості. Посвячений прапор о. Фляк передав голові відділу п-ні Г. Володченко. Прапор перенесено до залі, де відбувалось свято, всі присутні вбивали цвяшки в приоблену дощечку до прапору і складали свої пожертви на відділ.

Після святочного обіду, голова п-ні Г. Володченко, відкрила свято, привітала членів Союзу Українок, а також делегатів і гостей. Святочною програмою керувала культурно-освітня референтка п-і Г. Жидовка. Вона представила головний стіл і попросила представників до привіту. Перший привіт склав настоятель о. Фляк; дальше слідували привіти від голови громади п. Вінничука, п. М. Співака від оселі „Україна".

Святочну доповідь виголосила культурно-освітня референтка Східньої Екзекутиви Союзу Українок Канади — Софія Степанюк. У доповіді було висвітлено велику і корисну працю організованого українського жіноцтва в світі, а головне в Союзі Українок Канади впродовж 50-ти років. Також п-ні С. Степанюк склала привіт від Східньої Екзекутиви СУК і побажала відділові в Лондоні, як-найкращих успіхів в праці в другому пів-столітті.

Голова п. Г. Володченко як вияв вдячности приколола китичку квітів пані С. Степанюк. Дуже гарно і з великим чуттям продеклямували три вірші присвячені українській жінці — п. Г. Блощинська, Лена Гончаренко, п. Вітоль. Жіночий квартет проспівав три пісні: „Як славний", „У лузі" і „Журавлі" під керівництвом п. В. Олійник.

В кінцевому слові, голова п. Володченко, склала подяку всім учасникам і всім присутнім. Зазначила, що найбільша подяка належиться членам місцевого відділу, які організували це свято і приготовили смачний обід.

Свято випало величаво і з великою присутністю громадян, тому що це був день Тройці і лондонська православна церква мала храмове свято.

Культурно-освітні референтки

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ У МАЗЕПІ, САСК.

Хоч не всі ми живемо тепер в околиці Мазепа, де ми започаткували наш Відділ Союзу Українок, але з вдячності, що ми дочекали 50-ліття, складаємо $100.00 па „Промінь" і бажаємо Союзові Українок Канади усього найкращого в майбутньому.

Катерина Вортнак

ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ СЕРЕД РОЗКІШНИХ РОЖ

В неділю 7 серпня ц. р. в гостинному домі панства Юрія і Каролини Шевчуків, членів парафії Св. Іллі в Едмонтоні, відбулось з їх ініціятиви і з поміччю членок жіночого товариства при громаді Св. Іллі чайне прийняття.

Того дня, може як виїмок в Альберті, була чудова погода, соняшно, тепло і спокійно, а тому було можливим всіх гостей, а було їх багато, так з громади Св. Іллі, як і з інших наших едмонтонських громад, приймати чаєм і смачною перекускою не в хаті, а надворі, в городі серед великої кількості розкішних рож та інших квітів.

Прощаючись з гостями п. Юрій Шевчук обдаровував присутніх напи-

Довкола дому

РЕБРА ПО КИТАЙСЬКИ

2 фунти свинячих ребер
Мука, змішана з сіллю і перцем
1 горнятко води
¼ горнятка жовтого цукру
4 ложки оцту
1 ложка соєвого сосу (Soya Bean Sauce)
Сіль і перець
1 ложка крохмалевої мучки (корнстарч)
2 ложки води

Покрасити реберця на одну кістку і кожну кістку розрубати сікачем на половину. Кусочки мають бути маленькі. Посипати реберця мукою, посоленою і поперченою. Зарум'янити в гарячім смальці. Товщ відцідити з ринки. Додати до м'яса воду, жовтий цукор, оцет, соєвий сос, сіль і перець до смаку. Накрити щільною покришкою і варити на вільнім вогні, аж м'ясо стане м'яке і відстає від кістки. Коли вже готове, розправити крохмалеву мучку водою і додати до м'ясного сосу, мішаючи весь, щоб сос був гладкий. Хто любить густіший сос, може дати трошки більше крохмалевої мучки. Подавати з випеченим рижом, підсмаженими грибами і городиною.

Китайці поливають риж соєвим сосом. Дуже смачне, хто любить відмінні чужі народні страви.

ГАРБУЗОВИЙ ПАЇ З ГОРІХАМИ

Приготовити крихке листкуюче паєве тісто і виложити ним паєву форму. Проколоти тісто в кількох місцях. Змішати разом:

⅓ горнятка жовтого цукру
⅓ горнятка мелених горіхів (пікан)
2 ложки масла

Втиснути цю мішанину в паєве тісто. Дати до гарячої печі (450° Ф.) на 10 хвилин. Тісто має бути недопечене.

Приготовити гарбузову начинку:

2 яйця
1 горнятко гарбуза (вареного або консервованого)
⅔ горнятка жовтого цукру
1 ложка муки
¼ ложечки гвоздиків (кловс)
⅓ ложечки кожного — соли, цинамону й імбиру (джимджер)
1 горнятко рідкої сметани

Вбити яйця, додати гарбуз, цукор, муку, заправу, домішати молоко і все разом вбити на гладку масу. Влити масу на підпечене паєве тісто. Пекти в температурі 325° Ф. 40 до 45 мінут.

Горіховий підклад під начинкою збереже сухість і крихкість паєвого споду. Без того начинка просякне в тісто.

ТОРТ ПОМАРАЧЕВИЙ

1 горнятко масла
1 яйце
1 горнятко міґдалів непарених, але змелених на машинці
1 горнятко цукру
2 горнятко муки
сок і шкірку з дної цитрини.

Замісити в зимній мисці поділити на дві частини. Розправити ножем в тортівниці і пекти легко на рум'яно. Підважити ножем і заки теплий виложити, бо торт крухкий то може поломитися. Коли вистигнуть, помастити помаранчевою масою.

Помаранчева маса до торта

Зварити два помаранчі і змолоти. Вимішати з 1 горнятком цукру, дати на кухню і смажити уважно. Додати 2 жовтня, 1 ложку сметани і терти добре. Переложити торт.

— — —

ТОРТ ДОСКОНАЛИЙ

1 горнятко масла
4 білки
1 горнятко оріхів, або міґдалів
1 ложечка ванілії
1 горнятко цукру
1 горнятко муки

Утерти масло і цукор на піну, дати до того товчених, або мелених оріхів, міґдалів, (парених і обібраних). Змішати все разом і додати муку, ванілію й піну з білків. Вимішавши легко розділити на дві части. Пекти в двох тортівницях. Як вистигне переложити мармелядою убитою з піною з білка. Наверх теж наложити мармеляди і убрати смаженими вишнями, або полуницями.

саною ним, як агрономом і спеціялістом в вирощуванні квітів, а рож зокрема, брошурою як саме плекати ці прекрасні своїм кольором і запахом квіти. Це чайне прийняття, що своєю формою різко відрізнялось від звичайних прийнять, залишиться надовго милим спомином серед його учасників.

Дорогим панству Шевчукам за влаштування цього прийняття, а всім на ньому присутнім громада Св. Іллі складає глибоку і сердечну подяку.

Надія Гиманик, голова

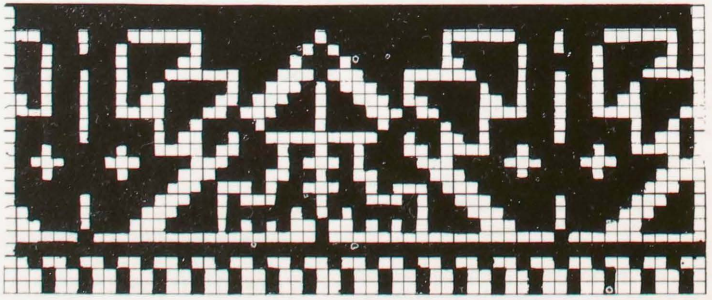

Фрагмент вишивки з села Уйдешти, пов. Сучава на Буковині виконаний в одній красці ниток — червоній.

Музей Союзу Українок Канади, Східня Філія, Торонто

Відділ ім. Лесі Українки в Овкборн, Ман. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої довголітньої членки ,бл. п. Анни Ковальчук, яка відійшла у вічність 3 червня 1977 року, в її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Покійній Вічна Пам'ять.

А. Боклащук, голова **Марія Старенька,** секр.

— — — — —

Замість китиці квітів на могилу бл. п. Анни Гайос — членки нашого відділу, яка упокоїлась 12 серпня 1977 р. пересилаємо $15.00 на прес. фонд „Променя". Хай легкою буде Покійній канадська земля. Родині, особливо синові і дочці наше щире співчуття.

Управа і членство відділу Союзу ім. Кн. Ольги в Лашін

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Анастасії Карашовської, яка упокоїлась в Едмонтоні 6 вересня 1977 р. на 85 році свого життя, в її світлу пам'ять складаємо $5.00 на журнал „Промінь"

Володимир і Наталя Базюк, Едмонтон

— — — — —

Замість квітів на могилу бл. п. Анни Войтович, довголітньої членки С.У.К., яка упокоїлась 18 липня 1977 р. відділ ім. О. Басарабової в Калґари складає в пам'ять Покійної $5.00 на „Промінь". Вічна їй пам'ять!

За відділ — Ґ. Микитяк

ПОДЯКА

Музей Союзу Українок Канади висловлює свою подяку філіям Музею, Пров. Екзекутивам, Відділам С.У.К. та одиницям по всій Канаді, за таку численну підтримку в „Проєкті розіграшки" під час Ювілейного З'їзду в Саскатуні.

Розіграшка перейшла надзвичайно успішно і принесла суму$ 7,700.45 в користь Музейної Фундації. Це все завдяки Вашій допомозі, шановні членки Союзу Українок.

Хочемо згадати що третя нагорода розіграшки, це була декоративна подушка вишита яворівським стібом і подарована членкою відділу О. Кобилянської в Саскатуні, пані Михайлиною Никифорук. Складаємо їй щиру подяку.

Подаємо прізвища осіб, які виграли нагороди: 1. # 6041 — Elizabeth Prostebby, Edmonton, 2. # 4804 — A. Olchovsky, Edmonton, 3. # 14265 — Betty Anne Golbel Regina, 4. # 744 — Olga Bodnarchuk, Saskatoon, 5. # 1013 — Anna Wytiuk, North Battleford.

За Музей Союзу Українок Канади:

Анна Тріщук, референтка; Марія Дорош, членка комітету й ініціяторка, Анастасія Кіщук, секретарка Комітету розіграшки.

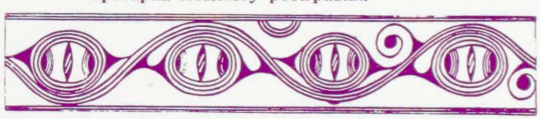

головою. Опісля організував і драматичний кружок, їздив і по інших околицях і давав чудові виступи, що дало підставу після цього організувати і релігійне церковне життя, а українське зокрема.

А незадовго збудовано і Церкву з ініціятиви бл. п. Клима Боярчука. Це він став першим головою церковної громади Св. Ап. Петра й Павла в Сіба Біч. З того часу церковна громада стала подвійно більшою. Отже на перших проораних скибах набутої площі, що на них проорали земляки-українці на чолі з бл. п. Климом Боярчуком постали живі Народний Дім і рядом Божий храм. Провід нашої Св. Церкви нагородив був подружжя Боярчуків Почесною Грамотою — Почесних Членів.

До Бр. Колюмбії Клим Боярчук прибув із своєю дружиною на сталий побут до сина Василя і невістки Надії в 1955 році в Сурі. Зразу ж також включився до церковної громади Успіння Пресв. Богородиці в Валей і ставши активним членом і щирим та трудолюбивим працівником. Належав до Церковного Заряду, був секретарем, старшим братом, та довголітнім бібліотекарем, що своїми всежертвенними датками і оправлення книжок до церковної бібліотеки виявив і ще один доказ його чесної і гідної заслуги, на похвалу йому від української православної громади Успіння Пресв. Богородиці в Валей.

Покійний Клим мав прикмети зразкового і примірного християнина, щирого й відданого українській справі. Св. Церкву любив і боронив перед ворогами. Він був постійним читачем і передплатником української преси, що любив читати: „Вісник", „Віру й Культуру", „Український Голос", „Промінь", був дуже гостинноприв'ітливий лагідний. До кінця свого життя був цікавий, бадьорий, вчащав на Богослуження і так на 86 році життя бл. п. Климові було призначено відійти у вічність. Полишивши огорнених смутком і печаллю осиротілих: невістку Надію з її синами Богданом, Мирославом і Романом з їх дружинами і унуками та правнуками.

Похоронні відправи відбулися в днях 31 серпня і 1 вересня. Заупокійна Панахида була відправлена в Похоронним Заведенні у Сурі, а Похорон в українській православній громаді Успіння Пресвятої Богородиці в Валей, на похорон прибуло багато приятелів і знайомих, а заупокійні відправи відслужив о. парох. Після прощального слова о. пароха було проведено збірку на нев'янучий вінок в пам'ять Клима Боярчука.

Тіло покійного було похоронено на цвинтарі поруч його дружини Юлії і сина Василя, на „Форест Лавн Меморіял Гарденс" у Бирнабі, Б. К.

По похороні в Українському Православному Центрі був обід, якого приготовили членки місцевого відділу ім. О. Кобилянської. По обіді о. Парох висловив від всіх парафіян і присутніх глибокі співчуття родині. Унуки Богдан і Роман Боярчук щиро подякували всім присутнім, за їх допомогу, участь і співчуття для родини.

Висловлюємо співчуття ближчій і дальшій родині в їх смутку по утрті дорогого батька, дідуся і прадідуся. Просимо Всещедрого Господа, щоб прийняв душу бл. п. Клима Боярчука в Свої оселі і подав Царство Небесне, та оселив де праведні спочивають, та сотворив йому Вічную Пам'ять.

о. П. Блажук

P 31-0 OCT 77
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ISSN 0380-2140

ЧИ ВИ ВЖЕ ПРИДБАЛИ? **ЗБЛИЖАЄТЬСЯ РІЗДВО ХРИСТОВЕ!**

Альбом, якого до тепер не було в історії українського мистецтва —

НЕЗДОЛАНИЙ ДУХ

мистецтво і поезія українських жінок, політв'язнів в СРСР.

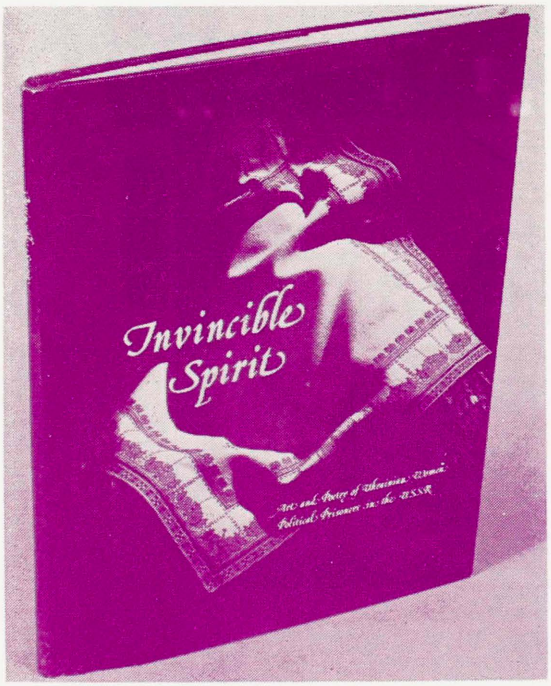

В альбомі — репродукції вишивок українських жінок — політв'язнів Мордовських концтаборів, вірші Ірини Сеник й Ірини Стасів-Калинець, листи Ніни Строкатої, І. Калинець, І. Сеник, Надії Світличної, Стефанії Шабатури, стаття голови СФУЖО Лідії Бурачинської про українську вишивку.

Це альбом про який писали:

Патріярх Йосиф Сліпий: „Ці твори свідчать про незламність українського християнського вільного духа".

Митрополит Мстислав: "... альбом „Нездоланий Дух"... коли беру його в руки — сповнююсь почуттям, що підношу до „гори чашу повну сліз".

Альбом підготовили:
Тарас Горалевський — кольорові репродукції тематичних, повних символіки, вишивок і мистецьке оформлення.

Богдан Арей — український текст.

Богдан Ясень — переклад віршів і тексту на англійську мову.

„НЕЗДОЛАНИЙ ДУХ" — це альбом, який повинен бути в кожній українській хаті. Це настільна книга для Вас і Ваших нащадків. Це найбільш дорогоцінний подарунок при будь-якій нагоді, зокрема, подарунок для визначних чужинців від українських патріотичних організацій.

Люксусово виданий альбом має 136 сторінок, кольорову обгортку, в ньому 36 кольорових репродукцій, багато чорно-білих фотографій. Ціна — 25 долярів.

Також уже появилася довгоочікувана збірка поезій Олени Теліги в двомовному англійсько-українському виданні, в грубій обкладинці, з кольоровою обгорткою —

ПОЛУМ'ЯНІ МЕЖІ

Книга виходить з нагоди 75-ліття з дня народження поетеси і 35-ліття її героїчної смерти у Бабиному Яру. Переклад і передмова англійською мовою — Орисі Прокопів (Альбертський університет), передмова українською мовою — колишньої Голови СФУЖО Стефанії Савчук, вступна стаття — Юрія Миськова. Ціна — 6.65 дол.

Якщо б Ви купували альбом „Нездоланий Дух" і книжку „Полум'яні Межі" окремо, їх кошт становив би разом 31.65 дол. Тепер Ви можете набути обидва твори за тільки 25 дол., скориставши таким чином з нашої знижки.

Кожне додаткове замовлення альбому або книжки підлягає знижці на 25%. Хто разом з замовленням пришле належність — тоді поштову оплату покриє Видавництво.

Спішіть з замовленням, щоби з нагоди Різдва Христового зробити найкращий подарунок для Ваших батьків і дітей, чужинецьких приятелів і знайомих.

Замовлення висилайте на адресу:

SMOLOSKYP
P.O. Box 561, Ellicott City, Md. 21043,
U.S.A.